BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a VII-a)
”CARTEA ORIGINILOR”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”*Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: *”Cartea preceptelor şi învăţăturile morale”*
7. ***BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”Cartea originilor”***
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA ORIGINILOR”

Viaţa este un cântec, uneori este un cântec trist, alteori este un cântec vesel. Prin odăile creaţiei răsună când bocete, când imnuri. Adesea, urechea aerului este desfătată de un colind vesel sau de un cântec voios de iubire. Acesta este *Cântecul Vieţii*. Aşa că înviorați-vă şi bucurați-vă de sufletul care cântă, de acest suflet care în zilele ce vor veni se va ridica pe aripi fantomatice şi va părăsi cercurile interioare ale suferinţei, unde notele discordante ale muritorilor se amestecă cu notele melodioase ale muzicii spiritului, croindu-şi drum spre locul unde corul stelelor cântă în slavă.

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”***Cartea crengii de argint***”:

1:14. ”***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***.”

CUPRINS

PREAMBUL
Capitolul I. - Naşterea lumii
Capitolul II. - Primele zile
Capitolul III. - Povestea potopului
Capitolul IV. - (Nu există nici un capitol 4)
Capitolul V. - Muncitori în metal
Capitolul VI. - Povestea lui Hewe
Capitolul VII. - Povestea lui Gwinvera
Capitolul VIII. - Cei care au adus prima credinţă
Capitolul IX. - Cartea bătăliei
Capitolul X. - Învăţătura oamenilor lui May

© Biblioteca Spirituală

PREAMBUL

0:1. Această sarcină a fost asumată şi dusă la îndeplinire din porunca solemnă a celor din Tothnaelethan, care s-au reunit ca şi odinioară la Tanagekil, lângă Sunderstow. La o sută şaizeci de ani de la moartea lui Ardpeth, cel care a fost ultimul rege. La douăzeci de ani de la moartea lui Garadon Pankris. La optzeci de ani de la moartea lui Kelwin. La o sută de ani de la moartea lui Afterid. La treisprezece ani de la moartea marelui rege care a pierit în anul răsuflării diavolului. Această năpastă, care a durat mai mult de doisprezece ani, a lovit atât de puternic ţinutul, încât oamenii nu au mai făcut deosebiri între ei, de aceea conflictul care ţinea de multă vreme a luat sfârşit. La patruzeci şi patru de ani de la bătălia de la Strathard, când regele creştin a murit la vârsta de patruzeci şi şase de ani, după un mare masacru, de mâna lui Kadwilan de Firstfaith, care la rândul lui a murit de mâna unui rege trădător, fiind atras într-o capcană între copacii din Dinsleir. În luna Septembrie, din ziua a şaptea până în ziua a zecea, în al treilea an al domniei regelui Ethelbred, ceea ce înseamnă în al şaptelea an al domniei lui Egfrid, fiul lui Oswey, regele din ţinutul din Miazănoapte al regatului Saxon. În al paisprezecelea an de domnie al lui Ardwulf, regele ţinutului Răsăritean al regatului Saxon şi în al doilea an al domniei lui Ketwin, regele ţinutului Apusean al regatului Saxon. În al patrulea an al domniei lui Lothir, regele tuturor locuitorilor din Kent, şi în al cincilea an în care suntem nevoiţi să îndurăm focurile necruţătoare ale Taurului Negru din Miazănoapte. La două sute douăzeci şi doi de ani de la sosirea cetelor de luptători înarmaţi cu săbii lungi şi la o sută şaizeci şi cinci de ani de la moartea lui Okther. La o sută treizeci de ani de la sosirea ultimei cete de luptători, care au rămas pe pământurile pe care le-au cucerit, în timpul domniei Regelui Ifor, când Britania a încetat să existe.

0:2. Aceştia sunt aleşii, *Kailwardens* (n.t. probabil meşteri care făceau parte din diferite bresle), care au lucrat: Humog şi Lewin din clanul *Gutradors*; Pencluith, *Dalradan*-ul, un fierar din clanul Făuritorilor de Scuturi; Helaf Cioplitorul, născut din scoţienii aflaţi dincolo de mare, din clanul Făuritorilor de Scuturi; Malkuin, o Căpetenie, născut din poporul Kwits, din clanul Gravorilor; Enelek, Olarul, născut din poporul Kwits, din clanul Făuritorilor de Scuturi; Ipedruad, Morarul, născut la Alcuth, din clanul Prelucrătorilor de Aramă; Fromwin, Făuritorul de Spade, fiul lui Klude, un breton născut ca om liber printre saxonii din Apus, un gravor de semne; Edwin cel Bătrân, un Povestitor care scrie, fiul unui mercian (n.t. locuitor din regatul Mercia), din clanul Făuritorilor de Scuturi; şi Glason, numit şi *Inglinger*, care a devenit unul de-al nostru.

CAPITOLUL I - NAŞTEREA LUMII

1:1. Acestea sunt vremuri nefericite, de vrajbă şi schimbare, iar cunoaşterea străveche a oamenilor şi priceperea lor se duc asemenea frunzelor care cad în apa râului. Prin urmare, noi, cei din Gwidonad, ne-am strâns laolaltă sub scutul lui Hirweal cu scopul de a păstra aceste lucruri dragi inimilor noastre. Ca să putem face asta, mai întâi trebuie să descoperim locurile în care acestea se găsesc, iar în al doilea rând, să aşternem în scris toate poveştile sfinte referitoare la ele. De asemenea, deoarece memoria oamenilor muritori piere odată cu trupurile lor fragile, considerăm că este bine să consemnăm în cărţi şi vechea cunoaştere care s-a întipărit odinioară în mintea noastră.

1:2. În spatele nostru au rămas paisprezece generaţii pământeşti, care au fost numite în felul acesta: Generaţia Luminii, Generaţia Focului, Generaţia Apei, Generaţia Ierbii, Generaţia Copacilor, Generaţia Lemnului şi Generaţia Pietrei, ce formează împreună Generaţiile Fericite. Au urmat apoi, Generaţia Suliţei, Generaţia Toporului, Generaţia Scutului, Generaţia Sabiei, Generaţia Arcului, Generaţia Coifului (n.t. de armură) şi Generaţia Carului de Luptă, care împreună poartă denumirea de Generaţiile Lipsite de Adăpost. Anii pe care îi avem în faţă cuprind şase generaţii pământeşti complete, la care se adaugă ceea ce a mai rămas din această Generaţie a Schimbării. Fiecare dintre generaţiile pământeşti care au trecut a avut o durată de trei ori mai mare decât generaţia care i-a succedat.

© Biblioteca Spirituală

1:3. Oamenii întreabă, aşa cum o vor face întotdeauna, cum a luat fiinţă această lume întinsă şi minunată şi cine au fost aceia care au pus pentru prima dată piciorul pe acest pământ. Învăţătorilor, iată povestea veche referitoare la zorii vieţii, care ne-a fost transmisă din zilele acelei dimineţi când a luat fiinţă Pământul.

1:4. Înainte ca timpul să se nască, el a fost zămislit. Înainte ca lucrurile să poată fi văzute de ochii ageri ai oamenilor, acestea au fost zămislite. Înainte ca sunetul să poată fi auzit de urechea care ascultă, el a fost zămislit. Toate lucrurile care acum îi sunt cunoscute omului au fost zămislite mai întâi de nimeni altul decât de Cel Ce Nu Poate Fi Conceput, care există solitar, într-o singurătate minunată. În starea de dinaintea ivirii zorilor nu exista nicio viaţă iubitoare, trepidantă şi simţitoare; era doar Cel Singur. Nu exista nimic în care lucrurile să se manifeste şi să poată fi percepute. Oglinda Celui Ce Nu Poate Fi Conceput nu fusese încă creată. Iubirea, lumina solară a vieţii, nu putea fi cunoscută, fiindcă chiar şi Cel Atât de Măreţ nu-şi putea încă imagina o stare de satisfacţie rezultată din iubirea de sine. Singurul lucru ce nu putea fi zămslit era iubirea care să răspundă la iubire.

1:5. Aşa că din Cel Ce Nu Poate Fi Conceput s-a revărsat o melodie răsunătoare, un cântec de zămislire, ale cărui note au împrăştiat în exterior conştiinţa dătătoare de viaţă, sub forma unor unde circulare. Din acestea au luat naştere toate lucrurile care există, fiindcă sunetele armonioase s-au materializat, iar vibraţiile plăcute continuă să se propage ca un ecou de-a lungul numeroaselor cicluri ale existenţei. Toată viaţa şi toată materia vibrează ca răspuns la o melodie armonioasă şi la un ritm de origine divină.

1:6. Pe măsură de notele plăcute ale divinităţii, care au dat naştere unei muzici vesele, s-au răspândit spre exterior, din lumina nemuritoare creată de cântec a luat naştere Cerul. Pe măsură ce notele au devenit din ce în ce mai înalte şi mai luminoae, ele s-au transformat întrun cor pulsatoriu minunat, care a dat naştere unui întreg şirag de lumi strălucitoare, pe care lea împrăştiat în matricea neagră a lui Ked. A fost ca şi cum o mână de perle strălucitoare au fost aruncate în întunericul nopţii. Într-o cadenţă perfectă a melodiei şi armoniei, lumile au fost aruncate într-o existenţă separată, fiecare găsindu-şi locul cuvenit în funcţie de vibraţia notei ei muzicale. Prin urmare, întreaga viaţă nu este nimic altceva decât un răspuns la armonie şi melodie, la valurile care se împrăştie şi la ecourile răsunătoare ale primului Imn Divin, cântecul trezirii la viaţă. Singurele note discordante au fost acelea care s-au ivit mai târziu din inimile oamenilor păcătoşi.

1:7. Cântecele şi poemele oamenilor, care nu reuşesc decât în mică măsură să mişte o inimă împietrită, sunt încercări zadarnice de a recupera o anumită parte din prima simfonie măreaţă. Oamenii ştiu în mod instinctiv că ei sunt nişte instrumentişti în marea orchestră a vieţii şi nişte cântăreţi în corul existenţei. Cântecul vieţii încă mai vibrează pe strunele lăutei fiecărei inimi care bate, umplând-o cu o vitalitate capabilă să reacţioneze. Pe Pământ, el nu poate fi auzit niciodată în mod perfect, totuşi aici trebuie să învăţăm să cântăm; căci odată ce a trecut pe sub arcada întunecată şi a ajuns în Palatul Luminii, spiritul eliberat de curând trebuie să se prezinte prin intermediul cântecului. Spiritul bun şi curat va vibra pe frecvenţa unei melodii vesele şi armonioase, pe când spiritul malefic şi indispus va zăngăni pe un ton strident şi agonizant. Primul lucru pe care-l aude spiritul călător când ajunge acasă este Melodia Divină care îl întâmpină. Fericite sunt spiritele care se armonizează cu ea şi triste sunt acelea care vibrează discordant!

1:8. Viaţa este un cântec, uneori este un cântec trist, alteori este un cântec vesel. Prin odăile creaţiei răsună când bocete, când imnuri. Adesea, urechea aerului este desfătată de un colind vesel sau de un cântec voios de iubire. Acesta este Cântecul Vieţii. Aşa că înviorați-vă şi bucuraţi-vă de sufletul care cântă, de acest suflet care în zilele ce vor veni se va ridica pe aripi fantomatice şi va părăsi cercurile interioare ale suferinţei, unde notele discordante ale muritorilor se amestecă cu notele melodioase ale muzicii spiritului, croindu-şi drum spre locul unde corul stelelor cântă în slavă.

1:9. Din Cel Ce Nu Poate Fi Conceput a ieşit substanţa luminoasă a lui Dewa, cel ce stă suveran în Centrul Universului, iar acesta este cercul Său. Notele care s-au revărsat în afară au

© Biblioteca Spirituală

început să se diferenţieze, împărţindu-se în două, iar cele care au curs în jos au devenit substanţa lui Mamvar, Dătătorul de Viaţă. Din substanţa strălucitoare a lui Mamvar a ieşit Mamdadeh, cel care a împrăştiat viaţa în lume. Fiul lui Mamdadeh a fost Dada, al cărui nume nu era rostit în vremurile de dinaintea începutului, iar acesta purta în sămânţa lui spiritele oamenilor.

1:10. Acestea sunt generaţiile zeilor-oameni din vechime, care, după cum ştim, se trăgeau din Dada, şi se cunoaşte bine de unde au venit şi faptul că noi suntem din sângele lor. Noi ocupăm un loc de seamă printre rasele mândre ale omenirii, căci nu suntem socotiţi cei din urmă, şi tristă va fi ziua când oamenii nu vor mai fi mândri de moştenirea lor. Totuşi, se prevesteşte faptul că în mod sigur va veni o zi când oamenii se vor afla la o răscruce ciudată, trebuind să aleagă între regenerare, pe de-o parte, şi descompunere şi osândă, pe de altă parte.

1:11. Cei zămisliţi din sămânţa lui Dada au fost cei trei strămoşi ai omenirii trimişi din Cer, şi anume Magog, Gatuma şi Keili. Ni se spune că aceştia au fost fiinţe spirituale, care au locuit în afara Centrului Universului, la hotarele îndepărtate ale ţinutului Kewgant, însă acest lucru nu se cunoaşte cu certitudine. Se ştie doar că Magog stăpânea în Miazănoapte şi în Răsărit, Gatuma în Miazăzi, iar Keili în Apus, însă poveştile vechi relatează călătoriile lui Keili din vastele tărâmuri Răsăritene până în această insulă înconjurată de mare. Consoarta lui Keili, Cel Atotcunoscător, care păzeşte amintirile oamenilor, a fost Kithwin, Prima Iubită, cu care a avut un fiu şi o fiică. Fiul era Aveg, cel cu chipul întunecat, iar fiica lui a fost Kerirway, cea mai frumoasă dintre femei, care a stabilit standardele feminităţii, la care trebuie să aspire toate acelea care doresc să aibă parte de flacăra iubirii.

1:12. Fiul lui Gatuma a fost Gatumugna, Luptătorul din Cer, al cărui fiu a fost Tuwait, Întemeietorul Cetăţilor şi Maestrul Prelucrării Metalului, care s-a căsătorit cu Amerith, fiica Căpeteniei Cerului. Fiii lor au fost Nodinos, primul pământean, şi Magilmish, Rătăcitorul, în vremea căruia au venit carele de război cereşti. Se povesteşte că la ivirea zorilor acestei lumi, Amerith a zburat pe aripile moi ale spiritului, din regatul ei din Apus, pentru a se consulta cu Tuwait, Tatăl Răsăritean, fiul lui Gatumugna. Aceştia s-au întâlnit sub măreţul pom al vieţii, cunoscut sub numele de Kalesdrid, care se afla în Enok. Au trăit o vreme sub un umbrar de frunze, ridicat pe terenurile fertile din jurul pomului vieţii; pentru ea s-a făurit inelul tinereţii, însă aceasta i l-a oferit seducătorului său. În felul acesta, ea a devenit ca toate celelalte femei, în timp ce el a rămas tânăr şi puternic. De aceea, inelul a ajuns să fie cunoscut sub numele de Premiul Seducţiei.

1:13. Magilmish a fost puternic printre oameni, iar faima lui s-a răspândit pretutindeni; el a fost numit Domnul Bătăliilor, Biruitorul, Nimicitorul Oamenilor, Pârjolitorul Pământului, Războinicul Vânturilor şi Vărsătorul de Ape, iar în vremurile străvechi i se spunea Gilamish. Aşa era cunoscut de oamenii acelor zile, fiindcă nu toţi îi ştiau numele, iar unii îi spuneau în alte feluri. Fiul lui a fost Jovan, al cărui fiu a fost Bethbal, al cărui fiu al fost Amalugad, al cărui fiu a fost Lugad, Lucrătorul cu Ciocanul. Fiica lui Nodinos a fost Efa, născută din Mama Cerească. Efa s-a căsătorit cu Nud, Omul Subpământean, ai cărui ochi nu puteau suporta lumina zilei, iar fiul lor a fost Gwin cel Frumos. Efa a fugit de la Nud şi a devenit soţia indecentă a lui Belesetin.

1:14. Fiii lui Magog, Marele Intrigant, au fost Kelefa şi Mamagog, Fertilizatorul. Fiul lui Kelefa a fost Helith, Dătătorul de Viaţă, a cărui fiică a fost Amerith cea Râvnită, care era curtată de Regii Războinici. Aceia care şi-au păstrat limba veche o numesc Asterith şi spun că ea a fost mama primului om adevărat. Acestea nu sunt nişte lucruri pe care să le păstraţi în inima voastră, căci numai un om cu adevărat înţelept poate cunoaşte firea primului om muritor, apărut după împerecherea păcătoasă.

1:15. Fiul lui Mamagog a fost Bele cel Luminos, primul soţ al lui Dona, Cea cu Ochi Zâmbitori, iar unul dintre fiii lor a fost Lew, Lacrimi de Rouă, bebeluşul fericit şi deştept care a râs la soare din pătuţul lui. Se spune că lacrimile pe care acesta le vărsa erau ca o rouă strălucitoare, care vindeca orice rană, şi dacă nu era vorba de grindină, atunci povestea este mai presus de înţelegerea noastră. El a ajuns rege al ţinutului Karguthrin, prin ale cărui palate încă se mai spun poveşti din vremurile sale. Celălalt fiu, fratele lui Lew, a fost Malvas Anshriver, cel cu

© Biblioteca Spirituală

lacrimi întunecate, despre care se spune că dacă plângea, iar lacrimile cădeau direct pe piele, acolo apăreau nişte răni ce nu puteau fi vindecate. Povestea relatează faptul că Malvas avea o pungă rău famată în care ţinea nişte viermi cauzatori de boală şi nişte omizi ce provocau sterilitate. Tot acolo se găsea şi o carte malefică cu vrăji ce puteau provoca tot felul de nenorociri. Însoţitorii lui erau mesagerii înfricoşători ai morţii, însă acum nimeni nu mai cunoaşte înţelesul real al acestei poveşti. Ştim însă că Malvas a fost strămoşul piticilor întunecaţi. Şi mai ştim că vechii povestitori îmbrăcau înţelepciunea şi Adevărul în veşminte frivole şi multicolore, astfel încât doar cei inteligenţi puteau beneficia de aceste lucruri, în timp ce mulţimea lipsită de judecată se amuza pe moment, după care le dădea deoparte, ca şi cum ar fi fost puţin importante. Căci ce om ignorant, care ar privi la o midie din noroi, nu ar crede că în ea se află o perlă frumoasă?

1:6. Fii pe care Lew i-a avut cu Anath, prima sa soţie, cea care a pus să se construiască misteriosul Kamailas, întru glorificarea bărbaţilor, şi care a murit din cauza dorinţei ei pentru Thaneros, au fost Belesetin şi Franan. Fiicele lor au fost Branwen şi acea Nertha, pe care în limba veche oamenii o numeau Naniku, care a fost prima soţie a lui Nodinos şi mama primei femei depline.

1:17. Fiii pe care Lew i-a avut cu Morigu au fost Kela, Gwinon, Primitorul Războinicilor, Leir şi Robeth, iar prima soţie a lui Leir a fost Pendora, cu care acesta a avut doi fii, Mandobrak şi Frans, şi o fiică, Branwin. Cu a doua sa soţie, Frumuseţea din Miazănoapte, Lier i-a avut pe Thanis, Wothin şi Dylan.

1:8. Prima soţie a lui Belesetin a fost Efa, care după ce a fost dată afară din căminul ei s-a căsătorit cu Nud. A doua sa soţie a fost Franwy, iar fiul său a fost Evalak, Păzitorul Porţii, în timp ce fiica sa a fost Modren, al cărui fiu a fost Owin, Inimă Înţeleaptă.

1:19. Al doilea soţ al lui Dona a fost Manwidan, iar fiicele lor au fost Pendora şi acea Arinrada, care bucură inimile oamenilor bătrâni. Aceştia au trăit în zilele când vălul ceţos nu devenise încă de nepătruns, iar Evalak a stăpânit o insulă pe care era o pădure de meri de foc, lucru pe care oamenii acum îl înţeleg greşit. Pentru cei care au ascultat vechile poveşti de înţelepciune în limba cea nouă, multe semnificaţii s-au pierdut.

1:20. Arinrada s-a măritat cu Traith, Cel Cu Părul Alb; fiii lor au fost Athlan, Rătăcitorul pe Valuri Puternice, Kolehan, Învăţătorul, şi Kornayna, Veghetorul Războinic care Mergea pe Taur, iar fiica lor a fost Mebid, care s-a căsătorit cu Bramathamlin. Fiul lui Athlan a fost Elan, Fierarul Mării de la Cuptorul Plutitor, care s-a căsătorit cu fiica lui Manwidan, pentru care a făcut o armură dintr-un metal misterios, ce nu putea fi străpunsă de niciun topor şi de nicio suliţă, sabie sau săgeată.

1:21. Fiul lui Elan a fost Karunas, Cel cu Coarne pe Cap, care s-a căsătorit cu Newlyn, Frumoasa Fecioară, fiica lui Bramathamlin, cea pe care adepţii Vechii Credinţe o numesc Tanis, Fecioara Lunii, dar nu dorinţa ei a fost aceea care a adus prima lumină a zilei; ci a fost dorinţa alteia. Fiul lor a fost Laledkin cel Mare, al cărui fiu a fost Hewe, Marea Căpetenie a Celor Drepţi, care s-a căsătorit cu Helen Bloderwed, al căror fiu a fost Ayed, care s-a căsătorit cu Sibel, Preoteasa Ciudată, al cărui fiu a fost Brydin, ai cărui fii au fost Brydin cel Tânăr şi Belinos, Păstrătorul Cărţilor. Fiul lui Belinos a fost Bladud, Constructorul, care a fost vindecat de o boală gravă cu ajutorul noroiului în care se tăvăleau porcii.

1:22. Bladud s-a căsătorit cu Kelwinith, fiica lui Molmed cel Înţelept, a cărui soţie a fost Tishana, a cărei mamă a fost Sibel, al cărui soţ a fost ucis de Kastwelan, Invadatorul, pe când se luptau cu oamenii întunecaţi din Filistis, la care căutaseră adăpost.

1:23. Bethbal s-a căsătorit cu Anarath, iar fiica lor a fost Anath. Athlan s-a căsătorit cu Niad, fiica lui Vala. Fiul lui Bladud a fost Elas, al cărui fiu a fost Lokrinos. Fiul lui Molmed a fost Marsis, al cărui fiu a fost Kamba, cu care Kelwinith a căutat adăpost în Finkera, dincolo de marea Mertis. Fiul lui Kamba a fost Humba, cel care nu a reuşit să-şi construiască aşa cum trebuie corăbiile din şipci de frasin, astfel încât acestea s-au desprins, iar el s-a înecat; fiul lui a fost Erigen, al cărui fiu a fost Kratalinth. Soţia lui Humba a fost Marva, fiica lui Fermadamid.

1:24. Fiul lui Kolehan a fost Neptoran, iar fiica lui a fost Sowithy, iar Neptoran s-a

© Biblioteca Spirituală

căsătorit cu Wokelyn. Fiii lui Mandobrak au fost Luk, Judecătorul, care se juca cu sorţii, Dianket, care i-a învăţat pe oameni pentru prima dată cum să folosească ierburile tămăduitoare, şi acel Luktin, care a fost unchiul lui Lugad şi care i-a învăţat pe oameni cum să prelucreze lemnul, şi care putea să fixeze un vârf de suliţă pe o săgeată fără ca acesta să se mai mişte.

1:25. O poveste care se deosebeşte de celelalte afirmă că fiica lui Dianket a fost Newlyn, Faţă de Corb, care s-a căsătorit cu unchiul ei, iar această căsătorie de rău augur a făcut ca vacile să devină sterpe, iar grâul verde să se culce la pământ de ruşine. Sora lui Neptoran a fost Sowithy, din Insula Frumoasă, care s-a măritat cu Lugad Mână Aspră, Lucrătorul cu Ciocanul, care îi învăţa pe oameni cum să prelucreze bronzul şi care a fost tatăl poporului nostru. Se povesteşte că acesta a fost lovit în coapsă de săgeata unui pitic şi că în fiecare an, la Samhain, rana adâncă se deschidea şi din ea picura un venin malefic, care apoi se usca şi se transforma într-o pulbere cenuşie. Această rană a fost tămăduită în cele din urmă de sărutarea unei pietricele de grindină şi se spune că în felul acesta s-a descoperit sfinţenia ei; dar cu siguranţă că picăturile de venin sunt ritualurile malefice ale piticilor!

1:26. Fiul lui Neptoran a fost Grakenwid, iar fiica lui a fost Nanara, care s-a măritat cu Kamelognatha, Constructorul cetăţii cu ziduri înalte de dincolo de apă, care era fiul lui Ognana şi al lui Brigenda. Kamelognatha a căutat adăpost în acest ţinut şi i-a învăţat pe oameni arta scrisului pe lemn şi piatră.

1:27. Poveştile referitoare la faptele strămoşilor noştri întru credinţă şi la generaţiile lor nu ne sunt prea bine cunoscute, căci noi suntem un popor diferit, care avem o altă limbă.

Şi pentru că unii le povestesc într-un fel, iar alţii în alt fel, noi am căutat să luăm ceea ce este comun în cele mai multe dintre ele. În aceste vremuri schimbătoare este bine să avem o ancoră în trecut, însă aceasta este lipsită de valoare dacă nu se înfige într-un fund de mare ferm. Se spune că singurul mesaj ce poate fi transmis posterităţii este acela care face cunoscute cuvintele scrise în trecut; aşa că scriem.

CAPITOLUL II - PRIMELE ZILE

2:1. Cu multe generaţii în urmă, locuitorii Britaniei erau diferiţi de cei ce ocupă acum acest ţinut frumos, iar în vremurile de mult apuse, pe câmpiile verzi şi unduitoare păşteau mari cirezi de vite. Spre Miazăzi se cultiva grâu cu tulpina înaltă, dar în vremurile străvechi acesta nu era dat la schimb străinilor cu bărbi negre, ce veneau de dincolo de mările furtunoase.

2:2. Primii oameni care au stăpânit acest ţinut au fost cei din poporul Kamledis, care în limba veche se numeşte Wictarin, însă aceştia locuiau spre Miazănoapte, în timp ce spre miazăzi trăiau piticii cu picioare scurte şi cu chipul întunecat, cunoscuţi sub numele de Oben. Aceştia nu aveau nici regi, nici căpetenii, deşi unii spun că odinioară regele lor a fost Kathlon, cel cu trupul bondoc. Nimeni nu ştie cine i-a adus aici pe pitici; oamenii spun că pământul i-a zămislit, cu toate că este un pământ bun. Aceştia se temeau de păduri şi trăiau pe malurile râurilor; se vopseau pe faţă şi pe picioare şi aveau arme otrăvite şi malefice. Aveau zei macabri, ai morţii şi întunericului, iar atunci când îi prăznuiau, piticii stăteau în peşteri întunecate şi mâncau copii la ospeţele lor malefice. Nu aveau preoţi, ci doar femei pitice, numite Chethin, adică adoptate de corb, şi printre ele era una mai presus de toate celelalte, care se chema Harada, şi care trăia într-o peşteră plină cu fum, numită Hegrin.

2:3. Erau conduşi de vrăjitoare bătrâne, care preparau băuturi diavoleşti în vase puse pe foc, de care aveau grijă nişte diavoliţe de fecioare pitice, înfăşurate cu nişte pânze de culoare neagră, pentru că piticii venerau şi fiinţe care trăiau în fum. Ultima regină vrăjitoare a poporului Oben a fost Kwasir, care se adăpostea într-o peşteră din Inswitan, adică din Insula Piticilor, care astăzi, în limba Apuseană, este numită Iniseu.. Acolo îl venerau pe Bătrânul Yearteller, venind de departe, pe nişte plute împinse de vânt, care mai târziu au fost numite caii zburători care nechează. Cele mai sacre ritualuri ale lor erau acelea care se desfăşurau înainte ca florile să înflorească în luna mai; atunci făceau nişte lucruri scârboase, căci nu aveau pic de ruşine. Acolo

© Biblioteca Spirituală

se adunau Copiii Amurgului în luna sălciilor, ca să o venereze pe Mamdo şi pe progeniturile ei malefice, desfăşurând ritualuri dezgustătoare sub comanda lui Blasis, marele lor zeu-om.

2:4. Atât piticii din Miazănoapte, cât şi cei din Miazăzi, erau înfăşuraţi în piei, deşi uneori erau îmbrăcaţi în haine de culoare neagră sau brună, ţesute din nişte plante asemănătoare urzicilor; şi asemenea pisicii, porumbelului sau câinelui se împerecheau în văzul tuturor, fără nicio ruşine. Aceştia culegeau ciuperci otrăvitoare, *brockberries*, iederă, buruieni şi alte plante nesănătoase, pe care le amestecau cu rouă de lună (n.t. în original moondew, o plantă cu pretinse proprietăţi magice), făcând astfel o băutură care lua minţile şi care deschidea o uşă ciudată spre lumile iadului. Erau conduşi de oameni îmbrăcaţi în veşminte cu glugă şi de vrăjitoare decedate, şi nu puteau să numere decât până la douăzeci. Există şi astăzi pitici care trăiesc în adâncurile pădurii şi în peşterile aflate sub pământ, deşi nimeni nu a văzut vreunul pe aici. Aceştia o iau la fugă repede şi se ascund în pădure, cu toate că se tem de ea. Câteodată, unul mai curajos rămâne pe loc şi îl salută pe călător spunându-i, „Salutare, omule; te-am văzut de departe, dar am rămas aici". La care răspunsul trebuie să fie, „Înainte să te văd eram ca şi mort, dar acum simt că am prins viaţă". Apoi, cu condiţia să ofere şi un dar, călătorul nu păţeşte nimic.

2:5. Pe vremea piticilor, Britania era un ţinut cu multe mlaştini, greu de străbătut din cauza ferigilor neplăcute şi a pădurilor dese. Cei din poporul Oben nu erau numeroşi şi aveau puţini copii, însă erau rezistenţi şi trăiau mult. Peşterile lor erau pictate chiar şi în adâncuri, acolo unde nu pătrundea niciodată lumina zilei, căci ochii celor din poporul Oben erau ca ai pisicilor. Nu erau vânători iscusiţi, dar puneau multe capcane, şi în multe privinţe erau ca nişte copii. Când nu făceau lucruri întunecate erau jucăuşi, dar bărbaţii nu erau masculini, iar femeile erau lipsite de feminitate. Erau şireţi şi nesinceri, nedemni de încredere.

2:6. Departe, spre Miazăzi, roiau cei din poporul Frolga, nişte oameni negricioşi, care însă nu erau pitici, ci aveau sânge amestecat. Aceştia se închinau la Nana, Mama cea Puternică, şi erau conduşi de nişte femei malefice, care stăteau la sfat noaptea, când soarele dormea. În ţinutul locuit de întunecaţii Oben au venit oameni înalţi şi vânjoşi din poporul Tothsolars, un popor al soarelui. Aceştia au venit prin Airana şi prin ţara locuitorilor din Nud (n.t. în original Nudlanders), care au capul acoperit cu glugi. În acele zile, oameni au început să crească porci, care au fost primele animale crescute pentru a fi mâncate, fiindcă doar piticii mănâncă pisici şi câini. Apoi, ţinutul a fost numit Muredin, care înseamnă Loc de Odihnă.

2:7. Apoi, în ţinuturile joase din răsărit a venit pe mare Baradon, împreună cu agricultorii lui, şi şi-au însuşit ţinutul dintre Hilderith şi Pretankely, numindu-l Holbon. Baradon era fiul lui Indrud, care s-a căsătorit cu Hurash. Indrud a fost fiul lui Jova, care s-a căsătorit cu Elsis, iar Jova a fost fiul celui care a devenit primul părinte al familiilor.

2:8. Oamenii înţelepţi, cu părul cărunt, au păstrat ca pe o comoară aceste poveşti referitoare la prima rasă măreaţă, la cei înţelepţi şi nobili, al căror loc de naştere este în munţii înconjuraţi de pădurile împodobite cu pini ce par a fi nişte degete îndreptate spre cer. Acestea sunt poveşti din vremurile de dinainte ca oamenii să fie oameni, când mama întunecată şi cu burta mare stăpânea peste Oamenii Primitivi care populau lumea (n.t. în original Netherfolk, adică un fel de zombi) şi care împărţeau pământul cu ultimii uriaşi (n.t. în original giant Endlings)

2:9. Creatura mare şi lacomă nu avea habar de apele sărate bântuite de vânturi; deoarece se ascundea în munţi şi în peşterile protejate de tufişuri dese, aflate dincolo de ogoarele cu grâu ale ţinutului Nonima; ea nu cunoştea decât tovărăşia viperelor cu glugă. Acolo, în peşterile înecate de fum şi învăluite în întuneric, slujită de fiica ei, Eldiwed, ea citea semnele pentru acei Oameni Primitivi (n.t. în original Balings, care este asemănător cu Banelings, adică tot nişte zombi), care stăteau pe stânci ca pe nişte scaune, smulgând înţelepciunea întunecată din flăcările care se zvârcoleau.

2:10. Iubitori ai căldurii mângâietoare a focului, scufundaţi în visarea provocată de fum, căutători ai alinării vetrei căminului, fără intenţii războinice şi fără a dori să acapareze terenuri noi, aceşti Oameni Primitivi doreau doar să rămână liniştiţi. Tovarăşi compatibili pentru arătările lipsite de consistenţă, pentru umbrele fugare şi pentru fantomele imateriale, aceştia

© Biblioteca Spirituală

cunoşteau foarte bine secretele lui Gorwel. Temându-se de Pafamba, cel care stăpânea pădurea, ei l-au implorat pe Netherogre să îi apere, însă printre copacii dătători de viaţă acesta era neputincios. În peştera lor acoperită cu o perdea de fum şi susţinută de numeroşi stâlpi, unde nu se făcea simţită binecuvântarea razelor de soare regeneratoare, Oamenii Primitivi o chemau pe zeiţa lor palidă a nopţii cu rugăciunile lor ciudate, pe care le murmurau în întunericul cu nuanţe roşiatice. Muzica lor era susurul grăbit şi pleoscăitul apelor curgătoare, iar cântecul lor era un scâncet lugubru.

2:11. Aceştia făceau parte dintr-o rasă apărută cu multe veacuri în urmă în mlaştinile întunecate năpădite de muşchi; erau mâncători de ferigi şi foloseau săgeţi otrăvite. Jertfa ucisă repede nu era pentru ei; le plăcea mutilarea dureroasă, ca să-i umilească pe cei mai buni decât ei. Cu adevărat jalnică era soarta anuală a partenerului mamei vrăjitoare în noaptea lungă şi întunecată de dinaintea zilei căsătoriei, când avea loc sărbătoarea focului.

2:12. Şi erau ca nişte lupi care urlă în noapte, ca nişte bufniţe care strigă în peşterile întunecoase; iar cu vorba lor reuşeau să ademenească creaturile sălbatice în locuri închise. Erau îmbrăcaţi cu mantii terne şi aveau glugi pe cap, astfel încât nu puteau fi văzuţi în locul în care trăiau, însă erau trădaţi de mirosul urât şi înţepător al trupurilor lor unse cu grăsime de porc, funingine, sânge şi lut. Aşa că întreaga noapte, când era lună nouă, aceştia dansau în jurul gropilor adânci şi mărginite de ridicături de pietre, în care ardeau focuri strălucitoare, având robele ridicate de membrul de dedesubt, care nu se înmuia niciodată.

2:13. Capetele vrăjitoarelor, care stăteau aşezate în jurul focurilor ce ardeau molcom, erau pline de noroi şi unse cu grăsime, ceea ce le dădea o culoare cenuşie; acestea murmurau cuvinte obscure deasupra sorţilor făcuţi din beţe de frasin. Şi în timp ce făceau farmece pentru hoarda ieşită din iad, sugeau grăsimea care picura din nişte vase de piatră încălzite la foc. Numai ţapul cu suliţa otrăvită, care conducea ritualurile, mai primea o porţie la fel de bună ca a lor.

2:14. Aceşti pitici, care se fereau de război şi care nu luptaseră niciodată cu sabia sau toporul, precum şi cu scutul, aruncau bine suliţa cu ambele mâini. Aveau lăncii scurte, cu vârfuri făcute din colţi, căci nu ştiau să prelucreze metalul. De aceea, nu aveau nici ace cu care să-şi prindă hainele, aşa că le strângeau cu legături din păr de animal. Nu aveau scuturi, însă erau agili şi se fereau cu iscusinţă din calea armelor aruncate de duşmanii lor.

2:15. În acel ţinut întunecat, sălbatic şi împădurit a venit Lodmor, cel cu părul ca sângele, fiul lui Kel; acesta a fost purtat de valuri, fiind închis în burţile unor corăbii făcute din stejar şi fag. El a fost Tatăl luptător al onorabilului popor Iberis, Sfinţitorul Vetrelor, Făcătorul de Soţii, Protectorul Copiilor, Păstorul Turmei Sălbatice. Aceşti rătăcitori cu piele albă au urcat pe apele curgătoare până la Muspel, locul unde se găseau Oamenii Primitivi. Nu aveau în ochi dorinţa de a lupta, căci le lipseau armele, iar inimile lor erau sincere; tot ce voiau era să trăiască pe câmpiile înierbate. Nu mai văzuseră niciodată asemenea privelişti, oameni ospătându-se cu leşuri, dansuri în jurul focurilor care fumegau, împerecheri în văzul lumii, acompaniate de poveţele glumeţe ale privitorilor.

2:16. Plăcerile acestei hoarde întunecate nu erau pentru fecioarele din poporul Iberis, nici pentru femeile cu ochii mari, nici pentru curiozitatea copiilor cu obrajii rumeni. Lespezile de piatră ale acelor lupoaice destrăbălate nu erau pentru vânătorii aprigi; cei cu mâinile grele, care făceau oameni din oameni, ajunseseră într-un ţinut care avea nevoie de grija lor, aşa că erau vigilenţi. Cântecele celor celor din neamul lui Bilew şi Blasis se auzeau până târziu în noapte, pe când cei din rasa superioară stăteau într-o tăcere gravă, fără a da glas dezgustului lor. Însă privindu-i pe aceşti măscărici revoltători, nu aveau în minte niciun gând de înroşire a suliţelor.

2:17. Dincolo de zidul insesizabil, unde focurile roşietice sărutau blând chipul întunericului, aceşti tâlhari de Oameni Primitivi l-au furat pe cel ce dormea înfăşat în blănuri, pe copilul de parte bărbătească al cântăreţului de război cu plămânii tari. Acesta a fost luat în braţe de fiul celei care alungă ziua şi a fost dus repede de acolo. O mânie îndreptăţită i-a cuprins pe Cei Drepţi. Aşa că armele nu au mai rămas neascuţite, iar zorii ce se arătau peste Muspel erau de culoare roşiatică, dar în tufişurile şi pădurile înconjurătoare pândeau o mulţime de negricioşi, care urlau ameniţători şi îi sfidau pe războinicii grupaţi şi pe femeile pe care aceştia le apărau.

© Biblioteca Spirituală

2:18. Odată cu ridicarea zorilor, războinicii musculoşi s-au împrăştiat, scoţându-i pe vrăjmaşii şireţi din ascunzişuri. Feţele lor erau nerăbdătoare; ţineau strâns scuturile protectoare şi priveau cu asprime, însă nu se puteau lupta corp la corp cu duşmanii, fiindcă aceştia erau la fel de greu de prins ca şi ceţurile dimineţii. Chemarea la asalt s-a auzit de mai multe ori; cornul roşu a răsunat prin pădurile dese, însă piticii nu erau niciodată în faţă, ci numai în spate. Apoi, pe când stăpânul cerului cobora spre locul lui de odihnă, războinicii au ajuns într-un loc deschis aflat în faţa unui abrupt scobit, încolţindu-i acolo pe acei ticăloşi malefici. Necruţători, cei înalţi au început să strige şi să atace, însă topoarele şi săbiile lor muşcau doar aerul. Cei scunzi s-au împrăştiat şi au început să fie vânaţi prin poienile care începeau să se întunece. Suliţele lor rapide, tăcute şi otrăvite zburau necontenit, iar vârfurile amarnice ale acestora muşcau adânc şi rămâneau înfipte în trupurile eroice. Nefericită moarte pentru nişte eroi!

2:19. Războinicii osteniţi au ieşit din pădurile dese şi pline de mărăcini şi s-au întors în poienile cu iarbă înaltă, săbiile lor lungi rămânând vigilente şi dornice de sângele aruncătorilor de suliţe ascuţite. În noaptea aceea şi-au aşezat tabăra în locul unde lăsaseră femeile păzite, iar în zori santinelele au descoperit un pitic. Era Kamwird cel Zbârcit, care le adusese înapoi băiatul, împreună cu inima răpitorului său. „Tatish, pace", a strigat Kamwird cel Zbârcit în faţa lăncii lungi şi ascuţite pe care Thunderwolf (n.t. Lupul Tunetului) o ţinea ridicată, „Hai să fim împreună". Ochii întunecaţi vărsau lacrimi triste. „Pace", au spus luptătorii cu sabia, „Nu-l nimiciţi pe *ankitel*. Să fie pace". Aşa că mâinile care strângeau cu putere lancea, toporul şi sabia s-au întins în semn de prietenie, şi s-a renunţat la răzbunare şi la vărsarea de sânge.

2:20. Apoi au venit la palisadă cei mici, cu rol de emisari pentru menţinerea păcii. Magas şi Shine, piticii lui Himy, Mooney, Meany şi Shindy, împreună cu Lum, căpetenia lor, îmbrăcat în haine de culoare neagră, cu glugă pe cap, acoperit cu o mantie, încins cu o curea şi împodobit cu ciucuri, având pielea roşcată şi chipul rumen. Apoi, la încheierea păcii a venit înţeleptul Killen, care îi domina pe toţi cu înălţimea lui; vânjos şi aspru, el a întins o mână generoasă. Aşa s-a deschis calea ca oamenii cu pielea albă să intre în acest ţinut.

2:21. Lodmor şi-a condus poporul prin ţinutul împădurit până au ajuns în câmpiile albe, pline de praf şi de mărăcini, şi le-au populat în mod paşnic. Acolo au crescut fii nobili, care aveau sprâncene albe şi ochi albaştri, iar femeile lor erau suple şi deveneau soţii supuse. Topoarele roşietice de luptă au fost lăsate deoparte, iar pietrele de ascuţit nu mai mângâiau săbiile. Braţele musculoase aduceau mânuchiuri bine legate de anini şi făceau căpriori din lemn de frasin, aşternând peste ei un strat gros de ferigi şi ierburi. Copiii se jucau şi râdeau, fecioarele vesele cântau, iar pe terenurile curăţate de copaci răsunau loviturile bărbaţilor care construiau. Din mlaştini au venit Fiii lui Nightcrow (n.t. Cioara Nopţii), care au adus lemn şi piatră. Aceştia erau nişte oameni cu pielea albastră, ce se acopereau cu mantii închise la culoare. Se înrudeau cu poporul Oben, aveau mușchi în păr şi o venerau pe Mama Care Zămisleşte Veşnic.

2:22. Fiul lui Lodmor era Killen, Stăpânul din Miazănoapte, care ştia să verse sânge în bătălie, iar mama acestuia era Elvira, Fecioara Dimineţii. Când Killen era încă tânăr, emisarii piticilor au venit la palisada înaltă, căutând aliaţi.

2:23. Killen era aşezat lângă tatăl său şi a auzit cuvintele piticilor. S-a convenit ca poporul piticilor să trăiască sub scutul lui Lodmor şi în schimbul acestei protecţii să muncească. După aceea, Killen le-a dat beţe cu care să prăşească şi să sape, precum şi nişte pietre lungi cu care să planteze. Primeau fără restricţii praz, fasole, in, orz şi grâu, dar şi haine ţesute din păr. În poienile defrişate cu ajutorul focului au început să semene, să construiască umbrare din crengi şi să facă ţarcuri unde să crească porci.

2:24. Însă nu toţi luptătorii gândeau ca Lodmor, căci unii au zis, „Hai să ne facem stăpânii acestui neam întunecat de pitici. Hai să tăiem legăturile pe care le au cu Mama Vrăjitoare Care Zămisleşte Veşnic, cu acea hârcă demonică şi afumată a peşterilor întunecate. Hai să-i punem în ţarcuri ca pe nişte vite".

2:25. Dar nu stătea în firea Celor Drepţi să arunce pe cineva în sclavie. Sângele fusese răscumpărat cu sânge şi nu rămăsese nimic nerezolvat. Şi nicio femeie din neamul piticilor nu fusese agresată.

© Biblioteca Spirituală

2:26. Când s-a apropiat sărbătoarea care se ţinea în luna mai, a venit Lude, căpetenia piticilor, fiul lui Frokith, împreună cu fiica sa, Rada, cea cu părul ca noaptea. Fecioara pitică a venit însoţită de vrăjitoare tinere, care erau slujitoarele sale, iar pielea ei era asemenea seminţelor de trandafir pe jumătate coapte. Cu faţa mică, cu gropiţe în obraji, cu ochi de pasăre, cu părul până la genunchi, cu o robă neagră, cu încălţări de blană şi având o graţie acceptabilă, aceasta a venit ca o ofrandă vrednică de căsătorie. Al ei era patul acoperit cu ferigi cu frunze mari amestecate cu iarbă.

2:27. Timp de trei zile, Killen, Stăpânul din Miazănoapte, care ştia să verse sânge în bătălie, Hoinarul Ostenit, Luptătorul Pădurii, a rămas tăcut, păstrându-şi gândurile doar pentru sine, însă apoi i-a urat bun venit logodnicei sale. A întâmpinat-o aşa cum se cuvine pe fecioara întunecată, pe cea din neamul piticilor, care nu fusese pângărită şi care era vrednică de un bărbat adevărat.

2:28. Întunecatul Lude a vorbit aşa, „Această femeie, fiica păzită a unei căpetenii, nu a fost niciodată jucăria vreunui bărbat. Patul de nisip şi darurile primite la sfârşitul dansului nu sunt pentru ea; aceasta este o doamnă adevărată din neamul Elfinger. Nicio femeie din acest ţinut nu este mai presus de ea; niciuna nu o întrece în frumuseţe sau virtute, dacă acestea sunt lucrurile pe care le preţuiţi. Aşa cum bărbatul vorbeşte cu un bărbat, cum căpetenia vorbeşte cu o căpetenie, cum darul este pe măsura darului, fie ca acest ţinut să fie al nostru. Dă-mi o fecioară înaltă, cu părul ca grâul, cu sânii plini, cu pielea albă şi faţa ca soarele, ca să ne înveselească vieţile triste”.

2:29. Killen, cel cinstit, a vorbit şi a zis, „Departe de mine cuvintele cu înţelesuri ascunse. Nicio fecioară a luminii nu va fi dată unui bărbat al întunericului, chiar dacă fecioarele pitice nu le sunt refuzate oamenilor mei. Dacă noaptea se amestecă cu ziua, lumina slăbeşte, aşa că ziua dispreţuieşte noaptea. Noaptea nu este păzitoarea luminii, deci ce-i pasă ei? Oare întunericul risipeşte lumina focului sau focul împrăştie întunericul? Se pot acestea două amesteca? Nicio fecioară cu pielea ca laptele nu va pleca la porunca mea”.

2:30. „Spun acest lucru pentru că nici măcar eu nu pot interzice logodna unuia care iubeşte. Dacă va exista vreo fecioară cu pielea ca laptele, care va alege de bunăvoie să plece, atunci aşa să fie. Va putea rămâne cu tine şi să-ţi fie mireasă, dar sigur nu se va găsi nicio fecioară cu pielea ca laptele care să vrea să se separe de rasa noastră, fiindcă îi va fi interzis să se întoarcă cu o progenitură întunecată. Noi nu acceptăm nici o progenitură întunecată; bărbaţii noştri cu fecioarele voastre se poate, dar ce iese din ele nu ne aparţine, nu este grija noastră. Noi nu vrem să fim taţi ai unor progenituri întunecate, nici măcar ai unor vlăstare de culoarea amurgului. Cine vrem noi să ne înmulţească cirezile, taurii cei mai puternici sau cei mai slabi? Nu sunt oamenii cu mult mai măreţi decât vitele?

2:31. Nicio fecioară cu pielea ca laptele nu s-a oferit de bunăvoie; căpetenia întunecată a piticilor a rămas fără soţie. În casele întărite cu palisade, Cei Drepţi dormeau în siguranţă; nicio fecioară nu s-a furişat să se amestece cu creaturile întunecate ale nopţii. Totuşi, când luna plină lucea pe cer, Oamenii Primitivi au început să danseze nişte dansuri ciudate în lumia care se revărsa de sus. Picioarele dansau, trupurile se roteau şi se roteau, ridicătura de pământ tremura, iar cântecele se ridicau pe aripile brizei nopţii; muzica flautelor se amesteca cu sunetele copacilor. Picioarele sprintene se mişcau tot mai repede, lovind pământul bătătorit, în timp ce vârtejul sălbatic al dansatorilor se apropia de punctul culminant al împerecherii. Veghetorii pământului au tras o perdea de nori în faţa ochilor astrului nopţii. Niciun cap cu părul ca grâul nu s-a ridicat din locul lui de odihnă.

2:32. Cei ce dansau sălbatic scăldându-se în lumina lunii s-au împuţinat, iar în cele din urmă, creaturile cu pielea întunecată s-au retras în pădure şi în peşteră. Adesea, în întunericul nopţii, fecioarele frumoase erau prinse de bărbaţii pitici acoperiţi cu glugi negre, ca să se împerecheze în locuri tainice. Jalnice erau aceste împerecheri, şi jalnice erau şi rezultatele. Această împerechere vicioasă a rasei zorilor, un neam osândit dinainte, nu era pentru fecioarele cu pielea ca laptele.

2:33. În cinci generaţii, Oamenii Primitivi au dispărut; nu mai puteau fi găsiţi decât în

© Biblioteca Spirituală

adâncurile întunecate ale peşterii şi ale pădurii. Aşa că fecioarele cu pielea ca laptele nu mai erau deranjate pe timpul nopţii. Ofrandele de noapte au fost puse afară; piticii veneau şi se înfruptau; mierea, pâinea, laptele şi carnea de purcea erau luate cu recunoştinţă. Rasa Oamenilor Primitivi a dispărut în umbrele timpului; ţinutul era cutreierat doar de progeniturile amurgului, creaturi cu faţa neagră, cu picioarele albastre, vopsite ciudat, acoperite cu glugi, legate la brâu cu sfori şi ştiind să construiască cu pietre.

2:34. Nu mai locuiau în peşteri sumbre, nu mai vânau în mlaştinile cu mâl negru; acest popor al lui Alfing şi-a construit case din crengi, cu acoperiş făcut din noroi, şi au ridicat ziduri înalte din piatră. Ca şi înaintaşii lor întunecaţi, erau mânjiţi cu funingine şi se ungeau cu grăsime de porc, însă aveau şi podoabe din pene. Fiind zămisliţi la vremea amurgului, nu înfruntau cu curaj niciun bărbat, ci ieşeau la atac ca nişte şerpi din pământ, lovind veninos din locuri tainice, fiindcă continuau să pândească prin păduri. Nimeni nu-şi cunoştea descendenţa, căci niciun bărbat nu ştia cine este tatăl său.

2:35. Erau nişte jumătăţi de oameni, crescuţi în poala mamei, care vorbeau limba taţilor lor; cuvintele pe care le bolboroseau erau asemenea trosnetului crenguţelor verzi care ard în foc. Erau îmbrăcaţi în negru şi verde şi purtau brăţări; aceste creaturi din neamul Idunings trudeau pentru stăpânii lor cu barba neagră, ale căror scopuri nu le cunoşteau.

CAPITOLUL III - POVESTEA POTOPULUI

3:1. De dincolo de marea numită acum Basabrimal a venit o rasă din ţinutul Krowkasis, patria în care domnea Gatuma, unde munţii care se înalţă până la cer se ridică de pe o câmpie întinsă, verde şi cu solul închis la culoare. Aceşti oameni erau luptători pe cai şi îşi spuneau Cultivatorii Ţinuturilor Sălbatice; ei au debarcat în locul care altădată se numea Haltraith, în ţinutul Horsefolk, care acum este în stăpânirea celor din neamul Engling. Acolo au construit o cetate cu ziduri de lemn, care în limba nouă se numeşte Hovenlee, lângă locul unde marele rege al mării doarme sub movila sa.

3:2. Ţinutul l-au luat de la Frolga, un popor de păstori, şi s-au întins de la un ţărm la altul, redenumind pământul înconjurat de ape Insula Mierii, căci de când îşi părăsiseră ţinutul nu mai văzuseră niciodată atât de multă miere. Înainte de Frolga, poporul celor iuţi de picior, aici a existat un alt neam, însă acesta era alcătuit din pitici care se ocupau cu magia şi care trăiau în găuri săpate în pământ, acoperite cu împletituri din răchită căptuşite cu noroi. Se spune că aceştia cunoşteau şi înţelegeau limba tuturor creaturilor sălbatice şi adesea vorbeau cu ele ca şi cu nişte fraţi. Erau prietenoşi şi jucăuşi, iar înaintea lor ţinutul a fost cutreierat doar de arcaşii Yoshan.

3:3. În zilele când Cultivatorii Ţinuturilor Sălbatice au venit şi i-au înghiţit pe cei din poporul Frolga, pe aici erau urşi, lupi, vite sălbatice, mistreţi, bouri, căprioare, elani, lei, şopârle de apă mâncătoare de oameni şi fiare numeroase care trăiau în lacuri. Cei din poporul Frolga nu erau mici de statură, însă nu erau iscusiţi în luptă; nu aveau arcuri, dar aveau suliţe şi erau buni aruncători de pietre.

3:4. În urma Cultivatorilor Ţinuturilor Sălbatice au venit cei din poporul Uksening, dar neavând bărci, puţini au venit în acest ţinut, majoritatea îndreptându-se spre ţinutul Amorika, aflat la Miazăzi. Cei care au venit erau lucrători în lemn şi metal; ei au fost aceia care au construit cetatea Kelnahilene, care a rezistat până în zilele străbunicilor noştri.

3:5. Pe vremea când Glenapton era rege al Cultivatorilor Ţinuturilor Sălbatice, ţinuturile joase au fost atacate de o hoardă venită dinspre Miazănoapte, condusă de Beledon, Cel cu Barba ca un Smoc, care a cucerit ţinutul ce altădată se numea Keningwed. Kolwader, fiul lui Glenapton, s-a căsătorit cu una dintre fiicele lui Beledon, iar Frewil, fiul lui Beledon, s-a căstorit cu una dintre fiicele lui Glenapton, şi astfel s-a făcut pace.

3:6. Însă pe vremea fiilor acestora, Belanda, fiul lui Bamlod, regele din Parsis, a cucerit ţinutul, aşa că toată Britania s-a mutat spre Miazăzi.

© Biblioteca Spirituală

3:7. Oamenii care s-au mutat spre Miazăzi au luat locul poporului Madrad şi au făcut locuri de închinare pentru zeii lor acolo unde altădată erau veneraţi alţi zei. De asemenea, au cucerit şi ţinuturile poporului Basgala, care se ocupa cu creşterea vitelor, precum şi pe cele ale poporului Taning, care făcea comerţ pe mare, după care au construit în Senmag marele palat Karkilgule, cu materiale pe care le-au cărat din Ţara Iluziei în sezonul rece al anului. 3:8. Pe vremea lor, oamenii care aveau acest sânge, adică poporul Kelglain, cei legaţi cu benzi negre, au construit din lemn cetatea Maroliven, care a rezistat până la sosirea luptătorilor cu săbii lungi din poporul Helwaren. Arderea ei a fost un act de duşmănie, pentru că suferiseră o înfrângere usturătoare în crunta bătălie de la Belishmer, când regele Faidlimid a fost ucis, însă a fost îngropat cu onoruri la Kumbirgels, de căpeteniile de război britanice.

3:9. Cultivatorii Ţinuturilor Sălbatice sunt aceia care au dat înaintaşilor noştri, constructori de case, povestea potopului, dar nu se mai ştie când au avut loc evenimentele. În acele zile, oamenii erau paşnici, şi recolta urma iernii, fără nicio schimbare; dar uitându-se odată pe cerul crepuscular, au zărit deasupra capetelor lor un car al lunii cu o formă ciudată. În zorii rozalii ai zilei care abia se năştea, acesta a dispărut, dar apoi, la capătul întunecat al bolţii cereşti a apărut figura înspăimântătoare a lui Awamkored, care s-a arătat ochilor uimiţi ai oamenilor. Apoi a ieşit la lumină.

3:10. Suflarea otrăvitoare a celui abia ivit din adâncurile întunecate ale vizuinii sale nepământene s-a răspândit pe faţa luminoasă a Cerului ca un văl cenuşiu şi malefic, şi chiar şi soarele veşnic curajos s-a retras pentru a se încinge cu o armură roşie de război. Inimile oamenilor au început să bată repede şi s-au chircit de disperare văzând acea grozăvie; apoi au prins aripi, iar gâturile lor au răspuns cu strigăte vesele, căci carul lunii se întorsese de dincolo de orizontul întunecat. Acolo, gata de bătălie, cu sabia de foc ridicată, era silueta dragă a lui Lithalun, cu părul ei blond fâlfâindu-i în spate, deoarece zbura spre acea făptură infernală.

3:11. S-au ciocnit cu un zgomot groaznic, care a răsunat până în iad, ca şi cum ar fi bubuit zece mii de nori care se rostogolesc, iar oamenii care au fost suficient de curajoşi să privească au fost loviţi de orbire, iar urechile neastupate au surzit pentru totdeauna. Apărătoarea omenirii vărsa lacrimi de lună reci, căci era sfâşiată de colţii şi ghearele demonicului Awamkored, căruia îi curgeau nişte bale albe ca cenuşa, care când atingeau pielea oamenilor de jos provocau arsuri şi umflături sinistre.

3:12. Vrăjmaşii nepământeni s-au depărtat şi au început să arunce unul în altul cu stânci pe care le creau singuri, iar privitorii de jos fugeau, ca să se pună la adăpost, căci acestea cădeau cu zgomot din cerul de deasupra. Chiar şi Pământul, deşi stătea nemişcat, simţea că i se face greaţă de frică, aşa că şi-a uşurat măruntaiele într-un mod înfiorător; burta îi tremura în faţa priveliştii groaznice. Oamenii, care priveau neliniştiţi către stăpânul lor Soarele, s-au înspăimântat văzând cum îşi schimbă necontenit veşmintele de luptă, de la roşu la albastru, apoi la galben, apoi la verde, apoi la brun.

3:13. Buna Mamă Pământ şi-a deschis gura ei pământească şi a scos nişte mugete de protest care asurzeau urechile, în timp ce trupul ei mângâietor se scutura de frică la umbra bătăliei funeste de deasupra. Oameni şi animale se strânseseră laolaltă, uniţi într-o ciudată frăţie a fricii, fără a-şi face rău unii altora.

3:14. Cei suficient de tari ca să privească încleştarea au văzut carul sclipitor al lui Lithalun zdrobind trupul intrusului nopţii şi făcându-l să se zvârcolească, iar apoi au văzut sângele lui spurcat, negru şi gros ca o răşină curgând pe sânul recunoscător al Pământului. Acolo unde cădea sângele izbcneau flăcări. Trupul încins de frică şi lipsit de sânge al Mamei Pământ era răcorit de lacrimile mângâietore de lună ale lui Lithalun, pe care aceasta le vărsa ca o femeie care simte o uşurare, în timp ce se retrăgea spre locuinţa ei tainică din firidele Cerului.

3:15. Aceasta este povestea luptei din cer, dar dacă s-a întâmplat înainte sau după generaţia lui Hestabel şi a poveştii potopului nimeni nu ştie cu adevărat. Ea se referă la Dragonul Nimicitor, care a venit de mai multe ori şi va mai veni, iar ultima melodie pe care oamenii o vor auzi va fi sunetul ascuţit şi trepidant al Dragonului Nimicitor.

3:16. Iată şi povestea potopului, ce ne-a fost transmisă de înaintaşii noştri constructori de

© Biblioteca Spirituală

case; ea s-a petrecut cu multe generaţii în urmă, când oamenii erau extrem de fărâmiţaţi.

3:17. În sălbăticia cenuşie şi apoasă, unde acum se rostogolesc şi se înalţă apele neliniştite ale Apusului, era un loc numit Tirfola, care înseamnă Ţinutul Apusean Îndepărtat. Era o ţară cu munţi înalţi, cu mult mai înalţi decât aceia pe care-i cunoaştem noi, din care se desprindeau dealuri joase, acoperite cu iarbă verde, care spre ţărmul mării lăsau locul unor ţinuturi fertile, cu soluri închise la culoare, care erau cultivate. Oamenii din Tirfola locuiau în case frumoase, cu toate că acoperişurile erau plate, acestea erau construite pe terasele netede de pe abrupturi şi în locurile înalte, care dominau valea fertilă. Pe marginile caselor se aflau scări, deoarece se intra de pe acoperiş; ciudaţi mai sunt unii oameni! Aceştia vânau căprioarele hoinare prin poienile din păduri, fiindcă acolo nu erau mărăcini de care să se împiedice, şi pescuiau în bazinetele liniştite ale râurilor vioaie şi zgomotoase. Culegeau plante de tot felul, care se găseau din belşug, cu care-şi satisfăceau toate nevoile. Era, într-adevăr, un ţinut al păcii şi abundenţei.

3:18. A venit şi ziua, aşa cum se întâmplă întotdeauna acolo unde este pace şi belşug, pentru că Pământul mai are şi imperfecţiuni în felul lui de a ne instrui, când prezicătorii au văzut semne pe cerul nopţii, dar nu se puteau pune de acord între ei ce anume prevesteau. Unii spuneau ceva, alţii altceva, pe când cei mai înţelepţi dintre ei doar ascultau şi nu ziceau nimic.

3:19. A venit şi ziua când Pământul care dormea s-a trezit într-o mare tăcere şi nemişcare; nicio adiere de vânt nu mişca copacii care presimţeau ceva, nicio pasăre nu îşi părăsise locul pe care era cocoţată şi toate animalele stăteau liniştite în vizuinile lor sau pe câmpuri. Totul era tăcut şi nemişcat, stând în aşteptare. Apoi, soarele s-a ridicat şi a adus cu el vânturi care gemeau; acestea au mişcat copacii, trezindu-i la viaţă, şi au făcut ca iarba să foşnească, aşa că toate făpturile vii s-au înghesuit unele lângă altele. Cerul de deasupra s-a întunecat şi a coborât; căpătase nuanţe roşietice şi emitea sunete ascuţite, ca pocnetul de bici, ca şi cum s-ar fi rupt în bucăţi, iar din când în când se auzea un strigăt prelung şi strident. Pe deasupra capetelor treceau zei cereşti cu înfăţişări ciudate, aşa cum nu se mai văzuseră niciodată, care făceau ca inimile să bată mai tare. Oamenii au trăit două zile de groază, neştiind la ce să se aştepte; în acest timp nu a fost noapte adevărată, iar grozăviile care făceau să le îngheţe inima se perindau prin faţa ochilor lor înspăimântaţi.

3:20. Totuşi, când s-a lăsat întunericul, nu mai era acel întuneric odihnitor al nopţii, care-i alină pe oamenii osteniţi şi le dă un somn revigorant. Într-adevăr, era acea formă de întuneric cunoscută ca mantia înăbuşitoare a lui Thunor, cu toate că niciodată nu se întinsese atât de mult. Apa curgea din izvoarele cerului, dar nu aşa cum cade ploaia, ci aşa cum se revarsă apa dintr-o găleată întoarsă. Şi nu era nici acea ploaie pură şi adevărată; era murdară de un sânge amar adus de pe vreun câmp de bătălie de pe întinderea nemărginită a cerului şi conţinea bucăţele rupte din curcubeu. Însăşi bolta cerească fusese coborâtă până aproape de apele clocotitoare, iar Mama Pământ se ghemuise sub ea, aşa cum se ghemuieşte şoarecele de câmp atunci când aude paşii celor veniţi să strângă recolta.

3:21. Un nor mare şi negru acoperea cerul ca o perdea, întinzându-se de la un orizont la altul. Deasupra lui se înălţau nişte valuri ciudate de foc şi fum; dar ce mistuia focul, nici măcar nu se poate ghici, fiindcă toţi ştiu că apa nu arde. Apoi, mişcarea a încetat şi toate lucrurile au rămas tăcute şi neclintite; era o tăcerea grea şi de rău augur şi o nemişcare a inimii cuprinse de frică.

3:22. Şi brusc, a venit un val uriaş, iar apele întunecate şi cu margini albe ca nişte colţi au măturat totul cu o putere îngrozitoare. Au dus totul cu ele aşa cum o mătură curăţă podeaua, fiind însoţite de un zgomot prelung şi blând. În urma acestui val, pe apele clocotitoare pluteau toate roadele pământului, resturi de case, copaci, animale moarte şi umflate, precum şi cadavre de oameni. La suprafaţă plutea o spumă de culoare pământie, care se deplasa ciudat; nu se ducea la fund, dar totuşi nu era ca uleiul, fiindcă era mâloasă, neregulată şi strânsă la un loc, ca spuma ce se formează în albie atunci când se prelucrează fierul.

3:23. Ploaia torenţială a căzut necontenit timp de şapte zile; apoi, bolta cerească s-a ridicat în locul ei obişnuit, iar strămoşii noştri înspăimântaţi au văzut încă o dată lumina binecuvântată a zilei. Stăteau pe versanţii uzi ai munţilor şi vedeau cum trec plutind copaci uriaşi, aşa cum nu mai văzuseră până atunci. Din adâncuri ieşeau lucruri hidoase, plăsmuite în

© Biblioteca Spirituală

iad, care se umflaseră şi ieşiseră la suprafaţă. Erau monştri marini groaznici şi vârtejuri uriaşe, lucruri teribile din locuri necunoscute. Peste tot pluteau creaturi sălbatice, moarte sau muribunde. Mările aflate în creştere au pătruns printre munţii înalţi, dând naştere unor valuri uriaşe de apă murdară. Aflaţi pe vârfurile dealurilor, înaintaşii noştri înfricoşaţi au văzut o casă plutitoare, făcută să reziste atacurilor mării, care a ajuns pe uscat, iar din ea au ieşit oameni şi animale din ţinutul Tirfola.

3:24. Era ca o casă construită pe o platformă, care se ridica destul de mult deasupra apelor. Când au debarcat şi s-au văzut în siguranţă, aceşti străini înveşmântaţi în negru au construit un turn înalt de piatră, în care ţineau un foc ce ardea permanent, pentru a-i cinsti pe zeii care i-au protejat. Se spunea că dacă focul se stinge, apele se vor înălţa din nou.

3:25. Pe apele clocotitoare mai era o ambarcaţiune zguduită de valuri, cea a marelui Brimcofer din Hestabel, Rătăcitorul pe Valuri Sălbatice, Ucigaşul lui Niktoran, fiara apelor, Prelucrătorul de Metale Ciudate, care s-a căsătoroit cu Newlyn din Warnwilt, fiica lui Manwidan, care era renumită până departe pentru frumuseţea ei. Părul ei era mai galben decât rostopasca. Pielea ei era mai moale decât puful şi mai albă decât floarea de mai (n.t. *Epigaea repens*). Buzele ei erau mai roşii decât fraga, iar pieptul ei era moale ca anemona. Transpiraţia ei era ca parfumul plăcut al fânului proaspăt. Fiul lui Hestabel era protectorul templului lui Esures, cel cu trei spirite, care şi-a făcut casa în Marele Stejar, acolo unde până în ziua de azi este venerat ca zeul berii şi al plantelor. Povestitorilor nu le este clar dacă Hestabel şi Esures au fost zei sau fiinţe umane, dar la unii oameni această diferenţiere nu este clară. Poate că zeii se nasc din respectul oamenilor.

CAPITOLUL IV

(capitolul IV nu există)

CAPITOLUL V - MUNCITORI ÎN METAL

5:1. În acest ţinut sunt două triburi de fierari şi prelucrători ai metalului, iar unul este tribul Merkings, care a rămas împreună cu poporul Kwicta, şi ei povestesc de faptul că strămoşii lor au fugit din Apus, dintr-un ţinut unde aveau locuinţe săpate în stâncă şi pictate pe dinăuntru. Această regiune se numeşte acum Ţara lui Manan şi ea este închisă pentru oameni din cauza apelor care o acoperă, căci măruntaiele ei au plesnit şi s-au rupt în bucăţi, care au curs prin Linleon în timpul unei nopţi lungi şi întunecate. Aşa se face că aceşti prelucrători ai metalului venerează spirite care trăiesc în mare. Ei nu se închină unor zei, aşa cum fac cei din poporul Kwicta, şi continuă să pună mâncare pe ape; însă au nişte fiinţe-zei pe care le venerează, dar acestea sunt inferioare zeilor, iar ei le numesc Haspa, Yelpa şi Tiz. Îl recunosc pe Blasis şi lasă ofrande pentru Nana.

5:2. Pentru ei, boii sunt animale sacre, şi nu mănâncă gâşte, deoarece cred că acestea închid în ele suflete de femei. Însă mănâncă carne de bour, deşi consideră că în bouri au intrat suflete de bărbaţi, dar fac acest lucru doar cu ocazia ceremoniilor solemne. Odinioară, dar acum nu se mai întâmplă aşa, căpeteniile nu erau urmate de fiii lor, ci locul fratelui era luat de fratele din partea mamei, apoi succesiunea era a fiului fiicei mamei.

5:3. În zilele de dinainte ca Umpopal să fi fost Mare Căpetenie, soţiile erau proprietatea tuturor bărbaţilor din familia respectivă. Abia după venirea celor care îl urmau pe Lugad, Căutătorul de Bronz, mulţi dintre aceştia şi-au schimbat felul de a privi lucrurile. După venirea lui Lugad, morţii nu au mai fost îngropaţi după vechiul obicei, când erau acoperiţi cu crengi şi pietre, ci au început să fie aşezaţi drepţi, cu capul spre Apus, iar lângă ei se puneau obiectele care le-au aparţinut, ca să le ofere alinare, precum şi crenguţe de stejar, aşa cum se face şi în prezent.

5:4. Aceştia prelucrători ai metalului au învăţat meşteşugul de la Yasus, care mai este numit şi Hestabel, cu toate că unii spun că era vorba de doi fraţi. Acesta a venit cu barca,

© Biblioteca Spirituală

împreună cu alţi copii, şi anume Ree şi Mag, numită şi Maya, care au devenit soţiile sale, căci tatăl lor le aruncase în barcă atunci când pământul se scufunda. Noi nu cunoaştem această poveste, şi pentru că nu ne aparţine nu o putem înţelege bine. Dar ei au avut noroc să scape de locuitorii care trăiesc în ape şi care pândesc în adâncuri pentru a-i înşfăca şi distruge pe cei ce călătoresc pe mare. Noi am auzit multe poveşti din vremurile noastre referitoare la Brimkrakan, care scufundă ambarcaţiunile în toate cele patru mări ale Britaniei. Yasus a fost salvat de Poporul Ursului şi a devenit căpetenia lor, însă aceşti oameni se căsătoreau cu cei întunecaţi din poporul Feymin şi aşa au devenit ceea ce sunt ei astăzi.

5:5. Din cauza obiceiurilor lor, aceşti oameni erau dispreţuiţi, dar cu toate acestea nimeni nu-i ocolea. Niciun rege nu i-a deranjat vreodată pe strămoşii noştri, fiindcă ei nu ameninţau pe nimeni şi îi slujeau deopotrivă pe toţi. Umblau liberi dintr-un loc în altul cu vetrele lor, respectau legile şi nu erau avizi de pământuri. Cei din poporul nostru au păstrat secretele metalelor, chiar dacă mai târziu lor le-au stat împotrivă Fiii lui May, atunci când au venit, pentru că aceştia se temeau de cunoaşterea ţinută ascunsă.

5:6. Strămoşii noştri care au convieţuit împreună cu poporul Kwits erau oameni înstăriţi, dar nu făceau săbii pentru Progeniturile Negre din Miazănoapte. Acelaşi popor Kwits a oferit pământul de care rătăcitorii nu au nevoie. Poporul nostru a venit pentru prima oară în acest ţinut trecând prin Pokatha şi chiar şi acum au case mari la Karboska. Ceilalţi au plecat din Eblana şi au traversat apele, însă nimeni dintre cei aflaţi aici nu ştie exact când au venit (*Acest capitol este parţial reconstituit. Cele două triburi de prelucrători ai metalului au fost Fiii Focului şi aceia care îşi spuneau Merkings*).

CAPITOLUL VI - POVESTEA LUI HEWE

6:1. Marele Hewe, Braţ Puternic, Căpetenia Celor Născuţi Nobili, avea barba deschisă la culoare şi ochii albaştri, dar nu era deosebit de înalt. El era stăpânul învelit în bronz al ţinutului războinic Hefa, un teritoriu aflat în mările puţin adânci din partea de răsărit a Britaniei, având multe castele albe, cu şanţuri de apărare şi ziduri înalte şi colorate. Acesta era locul de scaun de unde conducea ţinutul Edyfrabandy, care era inundat în mod frecvent; controlul asupra acestei întinderi de pământ îl dobândise nu cu sabia, ci căsătorindu-se cu fiica lui Kwetana, cea cu părul ca grâul.

6:2. Hefa se găsea în apropiere de golful numit Arkist, dincolo de marea numită Mortosh, şi se învecina cu poporul Kudira. Aceştia erau iscusiţi în luptă şi cunoscători în multe alte privinţe, dar săptămâna lor era mai lungă cu două zile. După sosirea lui la Solmanth, unde a venit în mod paşnic, ca un mire la viitoarea lui mireasă, Hewe a ajuns rege al ţinutului Kathon şi i-a învăţat pe oameni să are şi să cultive pământul. De aici a mers în Summerland, unde a înfiinţat o mare şcoală pentru învăţătură şi a învăţat pentru prima dată să scrie cărţi în copaci. Fratele lui Hewe a fost acel Taran, care i-a dus pe oamenii din Hefa dincolo de mare, la Ladore.

6:3. Luptătorii care au venit cu Hewe se deosebeau de toţi ceilalţi, pentru că aveau părul blond, ochii deschişi la culoare şi vorba blândă; erau înalţi şi supli, cinstiţi, musculoşi, onorabili, curajoşi şi cu înclinaţii muzicale. Totuşi, nu erau dintre Primii Credincioşi şi dispreţuiau Vechea Credinţă. De asemenea, nu erau unii de-ai noştri, ci se înrudeau cu adevăraţii locuitori ai acestei insule verzi şi cu acei curajoşi din ţinutul aflat dincolo de marea mărginită de uscat. Nu erau constructori care foloseau piatra, cu toate că au reconstruit marea poartă Morkoravit, care se înălţa până la cer, pe care Cei Întunecaţi o numesc Shindekra până în ziua de azi. Aici se află palatul cailor de piatră.

6:4. Aceasta este povestea lui Hewe, cel cu braţul puternic, care mânuieşte arma cu care-i loveşte pe oameni, copilul lui Arayan, şi ea ne-a fost transmisă de strămoşii noştri constructori de case, însă nu se mai ştie când s-au petrecut evenimentele. Ea se referă la cei din poporul Erim, cu care s-a luptat, care în alte vremuri se numea Feymin.

6:5. Hewe, cel cu inima plină de soare, mlădios ca o salcie, robust ca un stejar, cu pielea

© Biblioteca Spirituală

albă şi ochii albaştri, care vorbeşte pe şleau, care are mintea liniştită şi care nu caută vrajbă, deşi este războinic; aşa era cel care-i conducea pe Oamenii Strălucitori. El este cel care a adus veselie în inima Britaniei, acolo unde iarba era verde şi pajiştile înflorite, în timp ce râurile sclipitoare păreau că sunt nişte vene prin care curge apă. El este cel care i-a adus pe aceste ţărmuri cu brăţări de nisip pe oamenii cu inimă mare, pe cei din rasa oamenilor liberi, cu muşchi de fier şi mâini bătătorite de muncă.

6:6. El, fiul câmpurilor mărginite de păduri, este cel care a întors primul pământul înierbat al Britaniei şi care a săpat brazde pe dealuri; pe pantele mari el a ridicat solul şi l-a răsturnat peste grâne, ca să le ţină acoperite pe timpul iernii. El este cel care a tras pentru prima dată peste câmpuri cu greblele lungi trase de boi şi care a fertilizat păşunile. Iernile nu mai erau perioade de foamete, fiindcă acum toată lumea mânca fără restricţii din pivniţele ascunse, aşezate în şiruri şi umplute cu grâne uscate la foc.

6:7. Pe pământurile îngrijite şi pe parcelele delimitate cu ţăruşi aflate în luminişurile pădurilor se cultivau varză şi ceapă, mazăre şi *gulegift*, care erau adunate de femei. Iarna se mânca brânză, caş, carnea afumată a animalelor care se îngrăşau pe timpul verii, nuci şi plante ierboase de culoare brună. Bărbaţii rătăceau liberi dintr-un loc în altul, paşii lor urmând potecile din păduri. Animale răbdătoare cărau rezultatele muncii manuale a bărbaţior în saci de piele umpuţi până la refuz. Călătorii erau bineveniţi şi nu erau pândiţi niciodată cu intenţii rele.

6:8. Pe stâlpii ciopliţi şi robuşti ai caselor, săbiile în teci dormeau liniştite în compania scuturilor decorative. Cei bătrâni dormeau lângă focurile care luceau; femeile erau mulţumite, copiii erau fericiţi, iar bărbaţii vânjoşi, cu palme mari şi bărbi scurte, erau paşnici. Găsiseră Kastira şi erau mulţumiţi. Toţi erau îmbrăcaţi cu haine călduroase, care îi protejau de vânturile iernii, aveau glugi de piele, mantii negre, tunici lungi, legate la piept cu curele şi împodobite cu *kartak*; nu le lipsea nimic pentru a fi mulţumiţi.

6:9. Curcubeul verii zâmbea deasupra păşunilor fertile şi înflorite, pe care se jucau fecioarele vesele. Pe covoare verzi, cei mici ţopăiau şi ei împreună cu fecioarele care dansau, iar în jurul găleţilor cu băuturi fermentate se adunau tineri ce cântau la flaut, precum şi alţii care cântau din gură şi băteau din palme. Uneori se spuneau poveşti vechi, alteori se cântau cântece din vremurile de demult.

6:10. Casele săpate în pământ şi acoperişurile de nuiele nu erau pentru aceşti oameni. Deasupra odăii în care mâncau, aveau un acoperiş pus pe căpriori înalţi; odaia pentru oaspeţi avea bârne groase, iar cea a gazdei era înaltă. Stâlpii care susţineau acoperişul erau din lemn tare, iar pieile care atârnau formau un paravan pentru odăile de dormit. Paturile erau ca nişte banchete acoperite cu ferigi, pe care truditorii din timpul zilei îşi găseau odihna binemeritată.

6:11. Doisprezece oameni erau în sfatul poporului şi înţelepte erau judecăţile celor cu părul cărunt şi ondulat şi cu brăţări de bronz la mâini, care stăteau pe scaune făcute din trunchiuri de stejari. Acestea sunt vremurile în care zilele au primit un nume, iar săptămânile au început să fie numărate. Acum s-a făcut cunoscută venirea lunii, iar ziua a fost împărţită în patru părţi. De asemenea, s-au dat nume celor trei părţi ale nopţii şi celor două momente când oamenii stăteau la masă. Se ştia că anul are patru diviziuni şi se cunoşteau denumirile lor.

6:12. Generosul Hewe le-a spus oamenilor despre împerecherea Spiritului cu Chip de Aur al Cerului cu Stăpâna Vieţii; fiul lor, Semi-zeul Plantelor Verzi, nu a fost niciodată necunoscut în acest ţinut înconjurat de mare. El a fost învăţătorul neobosit al Adevărului, dar nu pe el l-au venerat britonii, ci pe acela care nu era om, ci era un spirit nevăzut.

6:13. Înaintea lui Hewe, oamenii vedeau pe timp de noapte doar cu ajutorul luminii roşietice a focului sau a copilului focului, un lemn incandescent, însă el le-a dat lămpi cu grăsime, pe care o scurgeau de pe bucăţile de carne. Încă nu cunoşteau lumina de la albine. Şi nici nu erau acele cuptoare aprinse care au fost aduse în acest ţinut de fierarii vânjoşi, cu ochi căprui, care au venit pe drumurile din pădure cu carele lor mici, pe patru roţi, trase de boi.

6:14. Liniştit era ţinutul verde şi bogat; liniştiţi erau toţi aceia care locuiau între mările clocotitoare. Din Partain,veneau obiectele frumoase şi lucitoare din bronz, precum şi oalele încăpătoare. Din Longaset, veneau pieile, obiectele lucrate din corn şi acelea făurite de fierarii

© Biblioteca Spirituală

străini. Din Liky, veneau lucrurile care stau ascunse în pământ; acestea erau aduse de corăbiile care călătoreau până departe. Din Setnaspor, veneau uneltele dure şi ascuţite din piatră şi cuţitele cu care se tăiau grânele coapte.

6:15. În fiecare an, de la poporul Erim, care trăia în Haroganos, venea tributul de fecioare întunecate, care să se ocupe de cai; de lucrători care să aibă grijă de cirezi pe versanţii dealurilor; de îngrijitori de păduri; de culegători de lemne şi fructe. Cei din poporul Erim nu au refuzat niciodată să dea tributul, fiindcă erau bine instruiţi. Inawk, perceptorul, era cel care le alegea pe fecioarele întunecate cu ochi strălucitori şi venea întotdeauna cu cele mai bune, care erau capabile să aibă grijă de herghelie.

6:16. Dar ce s-a întâmplat cu Wenda, fiica lui Orma, cea cu părul strâns, dar nu împletit, şi cu ghirlande de flori în el, care îi fusese făgăduită lui Lopik, Căpetenia cu Steagul

Negru? Cea cu sâni mici, cu mâna mică, cu trupul delicat, cu obrajii ca cenuşa şi cu ochii întunecaţi. Cine i-a vorbit de ea lui Inawak, cine i-a spus de frumuseţea ei, de buzele ei veşnic zâmbitoare, de inteligenţa şi înţelepciunea ei? Ea nu se afla printre femeile adunate. La porunca lui Inawak, fecioarele vrăjitoare au privit îndelung în apele luminate de luna plină, însă nu au putut să o vadă acolo.

6:17. Orma a fost luat, împreună cu toate vrăjitoarele, cu toate fecioarele şi cu toţi tinerii. Legaţi la gât, au fost aduşi într-o încăpere mare. Nu au fost vătămaţi; li s-a dat să mânânce şi le-au fost aduse paturi unde să doarmă. În întunericul nopţii, au venit ticăloşii de (oameni) lupi; arme nefaste au lovit în tăcere, cei ce dormeau au murit, căci în spate li s-au înfipt colţi ascuţiţi. Dektire, copila lui Ardan, a fost luată pentru un ritual de magie neagră, ca jertfă adusă lui Galo, victima vărsării de sânge a tinerelor vrăjitoare.

6:18. Purtătorii steagului cu şoim străbăteau grăbiţi păşunile întinse, iar pădurea răsuna de sunetele cornului. Din depărtare se auzeau strigătele purtătorilor de săbii. Sfatul poporului s-a adunat pe câmpul unde se găsea cercul de pietre, iar când s-au numărat săgeţile aruncate toată lumea a cerut vărsare de sânge.

6:19. Curajosul Hewe era călare pe un armăsar; la brâu era încins cu o sabie, iar în mână avea un buzdugan de argint. Când a ridicat steagul de luptă înaripat, din o mie de piepturi înfuriate a izbucnit un strigăt aspru de război, care făcea să ţi se strângă inima. Săbiile de bronz, suliţele subţiri şi ascuţite şi ciocanele de război străluceau puternic. Luptătorii voinici, cu inimă de stejar, au pornit la drum, nerăbdători fiind să intre în luptă.

6:20. Culmea deluroasă pe care stătea hoarda celor din poporul Brim era înaltă şi împădurită, pentru că aceşti tâlhari ai pădurii nu erau constructori de palisade. Terenul era denivelat şi presărat cu stâlpi ascuţiţi, iar ultima protecţie a acestor pierde-vară ai pământului era un zid puţin înalt din piatră. Soarele strălucitor al verii era pe la jumătatea drumului spre locul lui de odihnă.

6:21. Iute zburau bucăţile de pietre aducătoare de moarte aruncate de luptătorii malefici. Lopik, lăudărosul cu gura mare, chiuia cu putere spre vitejii care se adăposteau după scuturi, iar cangele cu cârlige otrăvite, aducătoare de moarte, zburau şi ele foarte repede. Cei ce le aruncau erau la adăpost de atacurile duse călare. Pietrele aruncate cu praştia cădeau necontenit.

6:22. Vrăjitoarele cu părul zburlit, îmbrăcate cu haine negre, mânjite de sângele jertfelor, scoteau ţipete ascuţite. Ele nu rosteau cuvinte omeneşti; aerul era sfâşiat de chelălăituri de lupi, de urlete şi de ţipete de pisici. Apoi, scuturile s-au ridicat şi au înaintat, săbiile lucitoare au aruncat sclipiri roşietice, iar aducătorii durerii au ajuns printre cei din poporul Erim. Ciocanele de război, mânuite de braţe tari ca stejarul, au căzut cu putere, zdrobind scuturi şi oase. Cei din poporul Erim urlau din toate puterile. Berbeci lungi şi roşii şi săgeţi din lemn de tei au ţâşnit înainte; suliţele ascuţite nu erau de niciun folos.

6:23. Protejat de un scut de răchită, Lopik stătea ascuns în pădure, pregătit să arunce cu o suliţă otrăvită. Aşa cum sare hermelina asupra prăzii, cu dinţii scoşi, ca să o ucidă, tot aşa a sărit şi luptătorul malefic asupra unui războinic ostenit, care era fratele lui Dektire. Suliţa s-a înfipt adânc, după care s-a rupt, însă din cauza faptului că o aruncase cu furie, Lopik ajunsese aproape. Ciocanul de război a căzut cu o bufnitură puternică, muşcându-i şi zdrobindu-i fruntea, căci

© Biblioteca Spirituală

apărătoarea de piele nu i-a fost de niciun folos. Iată cum a fost ucis un parazit.

Vrăjitoarele şi fecioarele poporului lor au plecat spre locuinţa lor întunecată.

6:24. Luptătorii cutreierau pădurea ca să se răzbune şi lăsau în urma lor trupurile însângerate ale celor din poporul Erim. Apoi, într-o poiană, ochii osteniţi de luptă au zărit o fecioară; era Wenda, care nici nu se temea foarte tare, nici nu avea un curaj deosebit. Era mică comparativ cu copacii înalţi sub care stătea; purta o fustă bărbătească (n.t. kilt) şi era acoperită cu o pelerină cu glugă. Nu era nimeni cu ea, în afară de o vrăjitoare ipocrită, care se ghemuise lângă un trunchi de copac. Tăcuţi, curioşi şi obosiţi, deoarece nu dormiseră, luptătorii din neamul Erim s-au strâns laolaltă.

6:25. Era aici o garanţie a păcii, o răscumpărare pentru luptătorii laşi, o faptă care nu era nedemnă de aceia la care venise. Căci nicio inimă curajoasă şi generoasă nu putea refuza aşa ceva. Într-adevăr, părea foarte mică în faţa marelui Hewe. Aceasta nu era o îngrijitoare de cai, ci una vrednică pentru a fi o soţie bună. Acela care i-ar fi oferit mai puţin nu ar fi fost un bărbat adevărat.

6:26. Lir, nepotul lui Wenda şi Olva, a fost cel care a construit prima casă pe locul unde se află acum cetatea Londra.

6:27. Iată care sunt vorbele rostite de Înţeleapta Wenda: „Pădurile sunt un refugiu pentru cei cu inima grea, deoarece copacii absorb tristeţea. Copacii înalţi, care sunt acoperişul celor ce trăiesc în pădure, şoptesc cuvinte mângâietoare oamenilor necăjiţi. Singurul prieten adevărat este copacul care nu vorbeşte".

6:28. „Bolile cele mai dureroase sunt acelea care lovesc inima; aşadar, nu o lăsaţi niciodată neprotejată. Un titlu pompos, dacă nu are ca părinţi nişte virtuţi deosebite, va fi precum un copil abandonat în pădure. Vârfurile copacilor se înclină în semn de omagiu în faţa vânturilor iernii, creaturile pădurii sunt sfrijite, iar oile nu mai pasc pe păşunile de vară. Vânturile şuierătoare spun: vai de cel ce-şi jertfeşte onoarea pentru câştiguri lumeşti".

6:29. „Săgeţile reci ale iernii despică aerul; în casă, focul dă căldură, iar conversaţia purtată pe o voce joasă este plăcută, însă prea multă vorbă dezleagă limba, iar a dezvălui secretele pe care ţi le-a încredinţat cineva este un semn de slăbiciune."

6:30. „Fruntea dealului este albă de zăpadă, iar păsările sălbatice caută hrana cu râvnă. Veveriţele dorm adânc, visând la proviziile de nuci. Vântul şuieră prin împletiturile de răchită ale pereţilor. Este momentul să vă aduceţi aminte că atunci când bat vânturi potrivnice, focul prieteniei oferă mângâiere, dar este mai bine să fiţi cel care întreţine focul, decât cel care stă ghemuit lângă foc".

6:31. „*Neavând sentimente, peştele este pur. Şi câtă virtute nu poate pretinde femeia pură ca peştele? Aşa cum iubirea unei mirese înfloreşte în locuri întunecate, tot aşa şi dulceaţa se găseşte în fruct.* ***Femeia care se predă unui bărbat adevărat devine o cuceritoare****. Dacă o mireasă nu ar iubi copiii, atunci nu s-ar purta aşa cum o face. Iubirea unei mirese se împlineşte în întuneric, căci întunericul este prietenul ruşinii. Iubirea pătată sau inferioară se vinde ieftin, însă iubirea viitoarei mirese trebuie negociată.*"

CAPITOLUL VII - POVESTEA LUI GWINVERA

7:1. Patru poveşti au fost omise, din cauza faptului că sunt incomplete. Este vorba de „*Helen cu Chipul ca Soarele*", de „*Lavid Prostul şi Fricosul*", de „*Cei Trei Regi Lăncieri*" şi de „*Helen Blodawed şi Carul de Aur*". Aceasta este povestea lui Gwinvera, aşa cum a ajuns până la noi, şi nu este uşor să o reconstituim, deoarece paginile sunt rupte în câteva locuri.

7:2. Se povesteşte că în vremurile de demult, atunci când zeii umblau pe Pământ, ei au făcut-o pe cea dintâi femeie în felul acesta. Au pregătit un vas modelat de viitoarele dorinţe ale bărbaţilor şi au pus în el următoarele lucruri: Sclipirea soarelui amestecată cu galbenul grâului copt, din care a luat naştere părul. Roua rece şi limpede a dimineţii amestecată cu culoarea violetei, din care au prins contur ochii. Strălucirea palidă a razei de lună amestecată cu puf de pe gâtul lebedei, din care s-a format fruntea. Roşul cireşelor amestecat cu culoarea fructelor de

© Biblioteca Spirituală

pădure, din care au ieşit buzele. Albeaţa fulgului de zăpadă amestecată cu puritatea florilor de mai, din care au apărut sânii. Au luat scânteierea din apele curgătoare, ca să îi făurească zâmbetul, şi gânguritul porumbelului, din care i-au făcut glasul. Căldura din foc, ca să o umple de pasiune, şi lama sabiei, ca să-i înarmeze limba. Din miezul unei pietre de silex, lucrată cu iscusinţă, i-au făurit mintea, iar atingerea i-au făcut-o din căderea unui fulg de zăpadă. La acestea au adăugat un amestec de extracte din cruzimea jucăuşă a pisicii, din uşurinţa dansului razelor de soare, din bătaia aripilor unui fluture, din cântecul privighetorii, din hărnicia albinei, din blândeţea şoarecelui, din fineţea iepurelui şi din freamătul frasinului. Prin urmare, Gwinvera a fost produsul mâinilor zeilor. Dar oare aceşti zei nu au încercat să o păstreze pe această femeie pentru ei, fiindcă era ceva mult prea bun pentru bărbat? Însă bărbatul, plin de curaj şi îndrăzneală, a furat-o, şi ea a devenit marea creatoare a grijilor. Adevărul este ascuns în vechile poveşti, pentru ca cei înţelepţi să-l găsească şi să-l folosească după bunul plac.

7:3. Când mama lui Gwinera se afla în durerile facerii, tatăl ei, Căpetenia Kumwa, a fost la sfatul poporului, şi aşa cum era obiceiul, l-a chemat pe ghicitor să-i prezică viitorul. Ghicitorul i-a spus stăpânului său că copila care se apropie acum de văl va ajunge cea mai frumoasă femeie din întreg ţinutul, însă mulţi bărbaţi vor muri din cauza ei, inclusiv fratele său, singurul fiu al Căpeteniei. Aceste vorbe au devorat inima lui Kumwa.

7:4. El l-a întrebat pe ghicitorul înţelept ce trebuie făcut pentru a evita dezastrul, iar cel iscusit a răspuns că va cere povaţă de la stele. Nu toţi ghicitorii aveau un templu al adevărului în inimile lor. S-a întâmplat că glasul lui Helva, fiul lui Kumwa, trăia în urechea clarvăzătorului, aşa că a doua zi, pe la jumătatea dimineţii, previziunile sumbre care au fost rostite i-au tulburat peste măsură inima lui Kumwa.

7:5. Care a fost rezultatul? Ghicitorul a vorbit mult, iar inima lui Kumwa a suferit pentru singurul lui fiu şi pentru mama acestuia, însă datoria lui era să îşi protejeze fiul, moştenitorul care i se născuse în tinereţe, aşa că putea să-şi ucidă fiica, după cum era obiceiul în acele vremuri. Dar pentru că sângele unei femei de vază nu putea fi vărsat printre culturile verzi, căci acest lucru ar fi năpăstuit pământul, şi doar un neghiob nu ar fi suferit după o asemenea faptă, Gwinvera a fost dată bufonului Căpeteniei. Acesta urma să o ducă dincolo de hotarele ţinutului şi să o înece, iar plata pentru această faptă ar fi fost urna care îndeplineşte dorinţe, aşa-numita Helwed, ceea ce nu era o răsplată mică.

7:6. Însă bufonul cel bun la suflet avea prea puţină dorinţă să săvârşească o asemenea faptă, de aceea inima îi era grea; copila aflată într-un pătuţ pe spinarea măgarului era atât de mulţumită şi de frumoasă, încât bufonul a fost cuprins de o tristeţe şi mai profundă. Aşa că bufonul cel bun şi copila frumoasă au pornit la drum şi au ajuns la pădurea mare şi întunecată a poporului Keliaban, aflată dincolo de Dunmerkil. Bufonul şi fata de pe spinarea măgarului au luat-o prin pădure, căci se gândea el, „Unde în altă parte aş putea să mă duc, căci ori aici, ori în altă parte este acelaşi lucru. Inima mea se simte la fel de bine".

7:7. În adâncul pădurii, chiar înainte ca stelele să-şi deschidă ochii, au ajuns la un mic luminiş traversat de un râu, iar acolo, cuibărită printre buruienile pădurii, era o casă pe jumătate prăbuşită. Bufonul a suflat în cornul drumeţilor şi de acolo a apărut un om mic şi timid al pădurii, care mai întâi a privit prudent în stânga şi în dreapta uşii, după care s-a apropiat cu sfială. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de un bufon îmbrăcat cu haine caraghioase, micuţul ar fi rupt-o la fugă, însă pe aceşti drumeţi i-a poftit în coliba lui umilă.

7:8. Mai târziu, fraţii omului pădurii, care fuseseră plecaţi în căutarea hranei, s-au întors şi a pornit o discuţie aprinsă, căci printre astfel de oameni bufonul nu se simţea stingher. A rămas acolo trei zile şi s-au înţeles ca oamenii pădurii să o ia pe micuţă de la el şi să aibă grijă de ea. Ce altceva puteau să facă? Căci oamenii pădurii sunt blânzi şi au inimă bună; dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi putut niciodată să rămână în pădure. Ce altceva putea să facă bufonul dacă nu era capabil să o ucidă pe micuţă? Ce loc mai bun ar fi putut găsi ca să o lase?

7:9. Oamenii hidoşi ai pădurii au crescut-o pe frumoasa Gwinvera cu duioşie; aceştia erau înţelepţi, şi pentru că nu voiau ca ea să devină înfumurată şi lipsită de modestie sau poate pentru că nu voiau să descopere cât de diferită era, în căsuţa din pădure nu era nimic în care să îşi fi

© Biblioteca Spirituală

putut vedea chipul. Ştiind despre profeţia ghicitorului, ei au lăsat-o să creadă că şi ea este urâtă sau poate chiar voiau cu adevărat să fie una de-a lor? Nu ştiau că iubirea face ca ochii să nu mai vadă cusururile? Aşa că Gwinvera nu ştia cât este de frumoasă. Tovarăşii ei de joacă erau creaturile sălbatice ale pădurii; pui de căprioară, iepuri şi veveriţe se jucau la uşa ei, iar bursucii înţelepţi veneau să o protejeze la asfinţit. Pitulicele şi prihorii erau tovarăşii ei nedespărţiţi. Vara se scălda în apele scânteietoare ale pârâului şi îşi făcea ghirlande din flori sălbatice; clopoţeii şi primulele creşteau peste tot. Iarna, cânta prin poienile pline cu fructe de pădure şi aduna lemne pentru foc pe sub copacii înalţi. Dormea pe un pat de muşchi plăcut mirositor, sub o cuvertură călduroasă din blană. Bea apă din pârâul limpede care curgea prin locul unde gătea şi mânca peşte şi multe fructe de prin pădure. Veşmintele ei erau ţesute din in fin, care creştea în pădure, şi erau căptuşite cu puf moale; mantia de iarnă pe care o avea era făcută din blană albă. Părul ei lung şi împletit neglijent avea culoarea gălbenelelor. Însă în întreaga ei copilărie petrecută în pădure, Gwinvera nu a avut niciodată un tovarăş de vârsta ei şi nici nu a văzut vreo altă fiinţă muritoare în afară de oamenii pădurii.

7:10. S-a întâmplat că atunci când fecioara din pădure a crescut şi a ajuns o tânără femeie, pe la jumătatea unei ierni, în pădurea desfrunzită au venit nişte vânători de la castelul de lemn al regelui, care căutau bouri pentru ospăţul tradiţional organizat cu ocazia solstiţiului de iarnă. Şi aceştia au dat peste casa rudimentară din pădure, în care se găsea Gwinvera, care neştiind cine sau ce erau s-a comportat ca o pasăre înspăimântată. Însă ei nu i-au făcut niciun rău, deoarece nu ştiau dacă este muritoare sau este un spirit, ci au plecat de acolo minunânduse că pădurea întunecată poate adăposti o asemenea frumuseţe. O astfel de povestire nu avea cum să întârzie să fie spusă, iar oamenii se contraziceau unii cu alţii dacă văzuseră un spirit al pădurii sau o fiinţă muritoare. Se ştia că există silfide ale pădurii, însă rareori fuseseră văzute.

7:11. Povestea a ajuns şi la urechile lui Helva, şi pentru că acestuia nu-i lipseau nici curajul, nici curiozitatea a dorit să-i conducă pe oameni în pădure pentru a o vâna pe fecioară, indiferent dacă era un spirit sau o fiinţă umană. Dar mai întâi, aşa cum fac toţi oamenii înţelepţi înainte să pornească într-o căutare, s-a dus să ceară povaţă de la ghicitor. Acesta a privit în globul lui lucios şi văzând frumuseţea lui Gwinvera a ştiut cine este; de asemenea, a ştiut că Helva nu trebuie să se aventureze în pădure şi că nu putea fi în siguranţă atâta vreme cât Gwinvera trăia.

7:12. Ei bine, chiar dacă bufonul care o dusese pe frumoasa fecioară în pădure murise, înainte să-şi dea duhul îşi uşurase inima către mama lui Gwinvera, iar aceasta păstrase secretul zăvorât în pieptul ei. Însă acum a hotărât să se ducă în pădure şi să o avertizeze pe fiica ei, ca să nu i se întâmple ceva rău, fiindcă nu se îndoia că urma să aibă loc o vânătoare în adâncurile pădurii. Şi justificând faptul că va lipsi, s-a travestit într-o soţie a unui bărbat care trăieşte printre copaci şi a pornit spre pădure însoţită de un tânăr slujitor, care participase la vânătoarea de bouri.

7:13. Ghicitorul plecase şi el spre pădure, împreună cu doi tovarăşi, deghizaţi în negustori ambulanţi, şi pentru că cei ce erau împreună cu el cunoşteau bine drumurile prin pădure, au ajuns primii în poiana în care se găsea coliba.

7:14. Gwinvera era singură, deoarece oamenii pădurii săpau în pământ, şi pentru că aceştia erau primii străini pe care-i vedea s-a speriat şi a fugit să se ascundă printre copaci, de unde îi privea neliniştită. În timp ce ghicitorul încerca să o ispitească pe fecioară să rămână pe loc, în poiană a venit cel mai tânăr dintre oamenii pădurii, fiindcă se lovise la mână. Tovarăşii ghicitorului l-au prins, aşa că grija fecioarei a biruit temerile pe care le avea. Dând fuga să-l ajute, a fost prinsă şi ea, dar nu i s-a făcut niciun rău, căci cei ce erau împreună cu bătrânul au fost dezarmaţi de frumuseţea ei. Aşa că el, văzând acest lucru, a acţionat cu şiretenie, prefăcându-se că este într-adevăr un negustor.

7:15. Prin urmare, au oferit produsele obişnuite ale negustorilor, pânzeturi, broşe, mărgele, ace de păr, sare, vase de lut, vopseluri, cuţite, bomboane, sfoară şi cremene, şi au luat în schimbul lor blănuri şi roade ale pământului. Înainte să plece, ghicitorul i-a dat lui Gwinvera, ca dar de despărţire pentru o fecioară frumoasă, o alifie plăcut mirositoare şi o prăjitură apetisantă,

© Biblioteca Spirituală

ambele fiind îmbibate cu o otravă ucigătoare. Prăjitura a lăsat-o deoparte, pentru că oricât de mică şi de ispititoare era, voia să o împartă cu ceilalţi, dar nu a putut să reziste în faţa alifiei parfumate, mai ales că aceasta era doar pentru femei.

7:16. Abia a apucat fecioara pădurii să o folosească, că oamenii pădurii s-au şi întors acasă; veniseră mai devreme, deoarece fuseseră ameninţaţi de nori grei de ploaie. S-au bucurat să vadă înşirate obiectele abia cumpărate, însă bucuria şi surpriza au lăsat locul tăcerii când au văzut că Gwinvera se simte din ce în ce mai obosită, iar capul îi cade pe masă. Oamenii pădurii au ridicat-o şi au întins-o pe pat. În timp ce făceau acest lucru, au auzit o bătaie la uşă; era mama lui Gwinvera. Au poftit-o înăuntru, iar deasupra lor s-a dezlănţuit o furtună cu tunete.

7:17. Vorba oamenilor pădurii nu suna bine pentru urechi; sporovăiala lor era acoperită de ploaia care cădea, însă mama celei care dormea ştia ce s-a întâmplat. Ea a aruncat prăjitura în foc; a luat-o în braţe pe fecioara care dormea şi a dus-o afară în ploaie. A dezbrăcat-o în spatele colibei şi a frecat-o cu putere cu muşchi şi noroi până când i-a îndepărtat alifia. Apoi a plimbat-o pe fecioara îmbrăcată sumar de jur împrejurul poienii, fără să se oprească deloc. I-a vorbit, a îndemnat-o, a susţinut-o, s-au împiedicat, au căzut, s-au ridicat, au alunecat pe muşchiul udat de ploaie, s-au târât prin noroi, s-au murdărit, au scurmat, până când, în cele din urmă, s-au prăbuşit.

7:18. Oamenii pădurii le-au ajutat pe femeile ostenite să intre înăuntru, iar cel mai bătrân dintre ei i-a pus pe ceilalţi să pregătească băuturi fierbinţi pentru fecioara care încă era somnoroasă. I-au pus picioarele într-o albie de lemn umplută cu apă fierbinte şi au aşezat-o lângă foc. Mai târziu, cele două femei au fost puse în acelaşi pat, iar dimineaţa fecioara pădurii s-a trezit înzdrăvenită.

7:19. Au făcut repede o fiertură de capră, însă mama lui Gwinvera nu putea zăbovi prea mult, dar nici fecioara nu putea să rămână cu oamenii pădurii, căci era sigur că vânătorii vor veni din nou. Aşa că au făcut un mormânt; l-au înconjurat cu pietre şi au ridicat o movilă, deşi sub tufişurile cu fructe de pădure nu dormea nicio fecioară. Gwinvera a părăsit pădurea; părul ei lung şi blond a fost ascuns sub o învelitoare de piele, iar trupul i-a fost acoperit cu un veşmânt aspru. Şi-a găsit adăpost în casa unui păstor aflat undeva departe.

7:20. Se întâmplă că păstorul avea doi fii, unul voinic, cu mâna grea, cu pasul mare şi gălăgios; celălalt un visător ce stătea lângă foc, cu mâna mică, îndemânatic, dar nu foarte puternic. Pe primul îl chema Bagut, iar pe celălalt Daran. În doar câteva zile, Bagut a fost lovit de frumuseţea lui Gwinvera, însă ea, care nu cunoştea firea bărbaţilor, îl trata cu prietenie şi amabilitate. Acesta, crezând că fata este timidă şi îl tachinează, aşa cum fac femeile nesăbuite, a încercat să o prindă atunci când aduna ouă pe lângă claie. Însă ea a fugit în casă, acolo unde se aflau stăpâna casei şi Daran.

7:21. Bagut s-a supărat; a stat îmbufnat ziua întreagă şi şi-a neglijat munca, însă odată, când a găsit-o pe Gwinvera singură, nu a mai putut să reziste. I-a spus că dacă nu îi cedează, o să se ducă călare la castelul de lemn ca să câştige nişte bani. Ea i-a spus, „Dacă nu simţi iubire pentru mine, atunci de ce suferi?”. Aşa că el a plecat călare.

7:22. Dar s-a întâmplat că ghicitorul a privit în globul lui lucitor şi a văzut mormântul din pădure, însă privind din nou, câteva zile mai târziu, a văzut-o pe Gwinvera aşezată pe un morman de lână dărăcită, aşa că ştia că trăieşte. A trimis oameni care să sape la mormânt, iar acesta şi-a dezvăluit secretul. Oamenii pădurii au fost prinşi şi supuşi la testul de deschidere a gurii, însă aceştia nu ştiau unde se află şi nu au putut spune nimic care să le uşureze suferinţa.

7:23. De aceea, atunci când Bagut a venit să-şi spună povestea, ghicitorul ştia pe cine descrie ca având părul mai galben decât floarea de mătură, pielea mai albă decât troienele de zăpadă, mâinile mai frumoase decât anemonele, ochii mai strălucitori decât cei ai şoimului, pieptul mai alb decât cel al lebedei şi obrajii mai roşii decât fructele de pădure. Aşa că au fost trimişi oameni împreună cu Bagut, ca să pună mâna pe o asemenea frumuseţe.

7:24. Însă frumuseţea zburase, însoţită de Daran, şi a căutat refugiu la Pentercil, Regele din Howan, Copilul Stăpânilor de Pământuri, iar acest lucru a provocat un mare război, care a împuţinat oamenii din acel ţinut. Căci Helva şi-a adunat cetele de luptători şi a intrat pe

© Biblioteca Spirituală

pământurile lui Pentercil, care l-a întâmpinat în locul ce până astăzi se numeşte Rathkelder.

7:25. Noi am reconstituit povestea după ceea ce am găsit, dar aici lipseşte o parte din ea, chiar dacă relatarea bătăliei s-a păstrat.

7:26. Carul a despicat rândurile celor care dădeau semne de slăbiciune, trecând printre suliţele plecate ale suliţaşilor osteniţi, printre scuturile întinse pe pământ ale luptătorilor cu sabia, printre luptătorii aflaţi în faţă, care gâfâiau, printre liniile însângerate ale celor care îşi legănau securile. A trecut prin spatele capetelor ce se clătinau ale cailor albi cu ochii înroşiţi, ţinând uşor într-o mână hăţurile aurite, iar în cealaltă mână suliţa mică şi lucioasă din lemn de frasin; cu părul auriu, neîmpletit, care plutea în urma ei, căci o cască de aur îl împiedica să îi vină pe faţă, şi cu mantia ei sclipitoare, prinsă cu o broşă, care fâlfâia precum aripile unei păsări de luptă cereşti, Gwinvera s-a năpustit către apărătorul lui Helva, ce rămăsese încă în picioare. Nicio săgeată nu a atins-o, nici o piatră aruncată cu praştia nu a venit către trupul ei. Era ca o zeiţă a războiului.

7:27. Pe versantul dintre râul mărginit de trestii şi dealul încununat de pădure, cetele de luptători ale lui Helva se pregăteau să se apere până la moarte. Apoi totul s-a sfârşit, căci războinicii şi-au făcut treaba, devastând totul în calea lor. Astfel, povestea gingaşei fecioare crescute în pădure, care a devenit o zeiţă a războiului mânată de furie, şi a lui Daran, care a căpătat iscusinţă în arta războiului într-o singură noapte, este spusă adesea pe la ospeţe.

CAPITOLUL VIII - CEI CARE AU ADUS PRIMA CREDINŢĂ

8:1. Odinioară, pretutindeni unde era iarbă, acolo era şi Vechea Credinţă, căci aceasta nu putea fi limitată doar la o anumită regiune. Cei care credeau lucrurile pe care le propovăduia erau oameni puţini la minte, recipiente negânditoare pentru poveşti ciudate. Prima Credinţă a aparţinut unor oameni mai buni, unor fii adoptaţi ai Britaniei, Pritan şi cei din poporul Baruts, mânuitorii de securi; el a fost cel care a numit acest ţinut Marea Zeiţă Albă a Păşunilor Pe Care Pasc Vacile. Cei din neamul Baruts au deprins ştiinţa navigaţiei de la poporul Chaisiţilor, cei care s-au aventurat pentru prima dată pe apele sărate, dar ţinutul lor natal nu este cunoscut. Unii spun că era Rimvady, aflat spre Apus de Lodgrains, însă nimeni nu ştie cu siguranţă. Cei din poporul Lodgrains, care se închinau Măreţei Dătătoare de Lapte, au venit mai târziu.

8:2. Prima Credinţă a venit precum un copil; aici a crescut şi a ajuns la maturitate, aşa cum a fost predată la Inisgwin. Adepţii Primei Credinţe respectă copacii şi astăzi, chiar dacă sunt puţini, însă adevărata natură a Zeului Verde, care dă viaţă şi fertilitate tuturor plantelor verzi, nu se cunoaşte. Ei numeau copacii flautele Celui Măreţ şi Sfânt, dar totuşi nu credeau, aşa cum facem noi, că copacii au în ei o parte a forţei ce dă viaţă omenirii, deoarece revarsă binele şi îi absorb toate relele. Aceştia nu înţelegeau că în absenţa copacilor care să medieze între forţa vieţii şi forţa morţii, omul nu ar putea trăi. Însă acum şi noi suntem mai înţelepţi, cunoscând faptul că Zeul Verde al Vieţii nu se află doar în copaci.

8:3. Adepţii Primei Credinţe aduceau jertfe în cele mai potrivite momente, dar în loc de cununi făcute din frunze, ei purtau măşti care înfăţişau soarele şi luna, crezând că aceşti aştri sunt stăpânii semnelor bune. Şi venerau în mod eronat steaua malefică şi alaiul ei, urmărind temători să-i devieze cursul. În loc de *wertmound* se foloseau de *gulerinth* pentru a ridica stâlpul solar cu care se măsura ziua, însă lucrul acesta ofensa umbrele. Şi nici nu procedau aşa cum se cuvine, deoarece în loc să ridice stâlpul o dată la şapte ani, ei îl ridicau în fiecare an.

8:4. Nu preţuiau solul de la cercul polar, aşa cum îl preţuim noi pe cel de pe colină. Fiii lui May, care propovăduiau Prima Credinţă, nu erau înţelepţi întru totul; ei căutau semne ale viitorului, care de altfel se vedeau foarte clar, în cenuşă, în zborul păsărilor şi în măruntaiele răsucite şi însângerate. Ştiau cum să prepare o băutură a uitării din ierburi şi o băutură împotriva tristeţii din fructe de pădure; de asemenea, ştiau să facă o poţiune care să uşureze inima grea.

8:5. Aceştia nu judecau, aşa cum facem noi, doar pe baza legilor cunoscute, ci adesea se

© Biblioteca Spirituală

foloseau de un guler magic. Mai întâi îl scufundau în apă sfinţită cu foc rece, crezând că în felul acesta îl va sufoca pe cel vinovat. Noi nu facem aşa ceva, căci nu ni s-a spus că omul va răspunde pentru legile pe care le dă pentru a-şi pune la încercare semenii şi pentru regulile pe care le stabileşte ca să le dicteze viaţa? Aceste lucruri nu pot fi respinse în faţa autorităţii superioare.

8:6. O zi din şapte o consideră sfântă şi i-o dedică Dumnezeului Creator, pe care-l venerează într-un templu transparent, unde razele soarelui cad pe capul celor veniţi să se închine. Prin urmare, există multe diferenţe între Prima Credinţă şi cea din Gwidonad. Noi ne închinăm în temple sfinte ridicate din piatră sau în peşteri, folosind locurile deschise doar pentru Sărbătoarea Solstiţiului de Vară.

8:7. După rânduiala Primei Credinţe, fecioarele ajunse la vârsta căsătoriei erau păstrate pentru căpeteniile de război sau pentru Fiii lui May, care se puteau bucura de ele fără a da socoteală cuiva; singurele dispute erau posibile numai între ei. Noi nu suntem de acord cu o asemenea practică, fiindcă femeile nu trebuie tratate cu uşurinţă, deoarece fecioara trebuie păstrată pentru un soţ; ea este legământul de puritate al femeii şi garanţia prosperităţii rasei sale.

8:8. Fiilor lui May nu le lipsea curajul, căci erau mereu în primele rânduri ale bătăliei, deşi nu se urcau niciodată pe armăsari, ci călăreau numai pe iepe. Fiecare dintre Fiii lui May trebuia învăţat cum să folosească suliţa şi sabia, aşa cum facem şi noi, însă aceşti oameni erau nevoiţi să ştie multe cântece, să cunoască genealogii şi să fie creatori de cuvinte. Aveau cântece lungi şi monotone, pe care le acompaniau cu multe gesturi. Fiii lui May nu aparţineau niciunui trib. Ei nu putea să răzbune răul făcut de cineva unui membru al familiei lor, iar dacă cineva era nedreptăţit, rudele lui nu-l puteau răzbuna. Dar asta nu pentru că vreunul dintre Fiii lui May fusese renegat de rudele sale ori că acesta se lepădase de ele, ci din cauza puterii pe care i-o dădea originea sa (n.t. în original Maydom).

8:9. Indiferent de împrejurări, un Fiu al lui May nu refuza niciodată să ofere ospitalitate cuiva, aşa cum de altfel facem şi noi. În bătălie, acesta stătea întotdeauna cu faţa la duşmani. Ca şi noi, era întotdeauna respectuos în prezenţa femeilor; nu ridica vocea niciodată şi nu vorbea indecent. Lucrul acesta este în conformitate cu legile noastre. Fiilor lui May nu le era îngăduit să plătească preţul miresei.

8:10. Ca şi noi, Fiii lui May trebuia să îşi dovedească bărbăţia, iar dacă cineva nu apucase să facă acest lucru pe câmpul de luptă, era dus neînarmat într-o pădure şi era vânat de oameni înarmaţi, însă acest obicei noi nu îl avem. Dacă cineva îl defăima pe unul dintre ei, acea persoană putea fi provocată la o luptă în pădure de către cel ce le apăra onoarea.

8:11. Fiii lui May se îmbrăcau altfel decât cei din neamul Koles, însă acum toate aceste lucruri au trecut şi nu vor mai fi văzute niciodată de ochii muritorilor. Aceştia purtau un veşmânt cu dungi verzi, cusut cu aţă maro, având uneori şi părţi de culoare galbenă, albastră sau roşie, care cobora până la jumătatea distanţei dintre genunchi şi gleznă; la gât aveau două lanţuri de aur legate unul de altul, iar pe cap o tichie albă; un şorţ de piele fină, tăbăcită, şi o mantie de in aspru; la urechi, cercei lungi de aur. La ritualuri, purtau pe dedesubt un veşmânt de culoare albă, peste care aveau o haină de blană tunsă, prinsă cu agrafe de aur. În picioare aveau sandale din blană de vulpe. Mai marele lor purta o diademă de aur, încrustată cu pietre preţioase. Toţi îşi rădeau părul de pe jumătatea din faţă a capului, fapt pentru care erau numiţi „Feţele Mari”.

8:12. Fiii lui May preferau să trăiască în păduri, dar nu chiar în mijlocul lor, ci, dacă era posibil, lângă un lac sau o apă, deşi aceştia nu aveau niciun lac sfânt, aşa cum noi avem câteva. Însă aveau copaci sfinţi, care asemenea copacilor noştri de putere trebuia să se afle lângă un izvor sau lângă o fântână. Aveau şi copaci vorbitori, dar noi nu îi înţelegem ce spun. 8:13. Mai multe izvoare şi fântâni conţineau esenţa lui Krisura, iar aceia care beau apă îşi atârnau o anumită parte a veşmintelor de copacul aflat lângă izvor. Deoarece mulţi nu au mai folosit aceste ape, o mare parte a puterii lor s-a pierdut, sau poate că acest lucru se întâmplă din cauza faptului că apele au fost otrăvite cu metale. Cine ştie?

8:14. Cele două credinţe populare s-au întâlnit şi s-au contopit în Ţinutul Celţilor (n.t. în original Keltica), şi cu toate că înainte fuseseră ostile, mai târziu nu au mai putut fi separate, căci

© Biblioteca Spirituală

s-au amestecat ca laptele şi apa atunci când sunt agitate într-un ulcior. Aşa că pe întregul ţinut erau acum două popoare, cei veniţi înaintea Celţilor, care erau copiii acestor meleaguri, şi cei din Ţinutul Celţilor, care au călătorit mult pe ape şi au trăit lângă râuri şi lacuri. Oamenii de statură mică şi cu pielea închisă la culoare preferau adâncurile pădurii şi dealurile înalte. Oamenii Pictaţi, care se hrăneau mai ales cu ierburi, erau diferiţi de aceste două neamuri.

8:15. Limba popoarelor preexistente era vorbită rar, fiind limba sclavilor şi a drumeţilor, oameni care rătăceau de colo-colo. Spre Apus, oamenii vorbeau limba străinilor; spre Răsărit, vorbeau limba britonă, iar spre Miazăzi, limba lemană. Spre Miazăzi, mai jos de teritoriile albe ale ţinutului Albany, erau mlaştini.

8:16. Printre străinii cu pielea închisă la culoare ce au venit pe aceste ţărmuri ospitaliere erau şi oameni din Grecia, care, pentru că fuseseră exilaţi de regele lor, din ce motiv nu ştim, au căutat adăpost în acest ţinut îmbelşugat. Aceştia au venit cu nişte corăbii cu prora înaltă, acoperite în partea centrală, având multe vâsle lungi, ca nişte lame, ce ieşeau prin nişte deschideri căptuşite cu piele. Emblema lor era Vulturul Roşu şi Şarpele, iar locului din care veniseră îi spuneau Filistis (n.t. sau Ţara Filistenilor), care înseamnă Ţinutul Roşu, datorită culorii pe care o aruncă un nor prin care soarele lor străluceşte mereu. Aceştia vorbeau o limbă sălbatică, bolborosită, atât de dificilă, încât dacă nu o vorbeau rar nu se puteau înţelege nici între ei.

8:17. Zeul lor era o piatră imensă, multicoloră, care atunci când era aşezată pe altarul lor ciudat şi lumina ieşea din ea prin Ochiul Cerului, aprindea prin puterea ei lemnul jertfei. Oamenii care o văzuseră spuneau că piatra iese rece din mijlocul focului. Hainele pe care le purtau erau din pânză ţesută şi piele şi erau prinse cu obiecte din metal; în picioare aveau încălţări deschise, iar pe cap purtau pălării plate, colorate cu roşu şi violet. Ei consideră că aceste culori au anumite virtuţi, pe care noi nu le putem înţelege.

8:18. Aceştia au construit în Britania cinci porturi în care se făcea un schimb de mărfuri intens, cel mai mare fiind Donardkath, care avea un loc întins în care se puteau adăposti corăbiile. Acest loc era mărginit de un dig înalt, dincolo de care era unul mai jos, iar ogoarele şi vitele lor erau înconjurate cu şanţuri. Singurul loc adăpostit care s-a păstrat până astăzi este Karkol; toate celelalte au dispărut.

8:19. Aceşti greci erau oameni iscusiţi în multe privinţe, care ştiau lucruri despre care nu se auzise niciodată pe această insulă binecuvântată. Astfel, atunci când au venit prima dată, Kaswalen, regele velşilor (n.t. galezi sau locuitori ai Ţării Galilor), s-a grăbit să le ureze bun venit. Le-a dat de bunăvoie în folosinţă toate pământurile de acolo, aşa încât aceştia nu erau nişte bieţi vasali, ci oameni care trăiau în alianţă cu poporul. Când au încheiat pactul prin care li s-a dat pământul, cu ocazia unei mari adunări care s-a ţinut într-o vâlcea, fiica căpeteniei grecilor, pe care o chema Jezel Bethamin, şi-a schimbat numele în Thespendu şi s-a logodit cu Kewen, fiul lui Kaswalen, pentru a pecetlui alianţa. Grecii şi-au luat soţii din rândul femeilor celte, fiindcă aveau cu ei doar două grecoaice, cealaltă fiind sora lui Thespendu, care ulterior a devenit Raith. Aceasta era o fecioară promisă zeului lor şi era păzită întotdeauna de doi pitici înarmaţi cu arme ciudate. Se spunea că atingerea ei moale îi vindeca pe cei bolnavi şi că mâna ei sfântă tămăduia toate rănile, cu excepţia celor foarte grave. Se povesteşte că Kaswalen şi-a trimis slujitorul cocoşat să fie vindecat de o boală şi că acela s-a întors drept ca un pin tânăr. O femeie nesăbuită, care căzuse prin acoperiş atunci când îl acoperea cu paie şi al cărui stomac fusese spintecat de un stâlp al războiului de ţesut, a fost spălată cu apă sfinţită de mâna lui Raith şi s-a vindecat.

8:20. Ultimul Mare Preot al Primei Credinţe a fost Ifananud, numit Krisnakel, pe care străinii l-au cunoscut mai bine sub numele de Kelwine. Se spune că acesta era, într-adevăr, cel mai înţelept dintre oameni şi că al lui este spiritul protector care pluteşte peste cele douăsprezece păşuni verzi ale Britaniei. Acesta este îngropat în ţinutul Apusean, la Kairhen. El a fost fiul acelui Owainbartha, care a murit de ruşine, şi al lui Olwin Keesabeg, soţia sa, care la vremea respectivă era cea mai frumoasă femeie din Britania (fiica lui Tisheala şi nepoata lui Merilyn) şi care a fugit la Dunvarmod. Se spune, deşi bravii britoni se îndoiesc de acest lucru, că atunci când a fugit din Karsalog, vrăbiile au încetat să-şi mai construiască cuiburile şi au plecat

© Biblioteca Spirituală

împreună cu ea, iar păsările cântătoare au zburat în stol deasupra carului ei din bronz. Aceea a fost ziua tragică în care Marele Spirit Protector al Britaniei a părăsit locul numit Holiselder împreună cu tot alaiul lui. De atunci, nu s-a mai întors niciodată, iar locul acesta, care odinioară era renumit până departe, a devenit acum o locuinţă moartă şi întunecată.

8:21. Roţile vieţii se învârt mereu, aşa că mândria şi cinstea, relaţiile oneste dintre oameni, idealurile frumoase ale feminităţii şi codul de comportament în relaţia dintre bărbat şi femeie se vor întoarce la aceia în venele cărora curge sângele Vechiului Ţinut al Celţilor. Zei Măreţi, vechi şi noi, faceţi ca această zi să vină mai repede! (Există doar un singur Dumnezeu, însă oamenii îl văd diferit cu ochii lor amăgitori, de aceea El le apare sub mai multe forme).

CAPITOLUL IX - CARTEA BĂTĂLIEI

9:1. Când eram un tânăr războinic, sprinten şi cu părul negru, şi mă bucuram de seva primăvăratică a bărbăţiei, Aristolio era o căpetenie de război bătrână. El ne-a dat acest cod de luptă ce întăreşte spiritul cu multă vreme în urmă, în anii glorioşi ai tinereţii mele de războinic viril, într-o Patrie fertilă şi îndepărtată, aflată în marea caldă din partea centrală.

9:2. Şi el ne-a spus, pe bună dreptate, că nu este nevoie să ne preocupăm excesiv de lucrurile pe care le fac Cei Măreţi din Cer. Zeii ascunşi trebuie lăsaţi în pace, să-şi poarte propriile bătălii întunecate în felul lor misterios, căci pentru oameni, aprigele bătălii purtate aici jos, aproape de noi, sunt suficient de dureroase. Pe acestea, noi le câştigăm şi suntem mulţumiţi sau le pierdem şi suntem indignaţi, în funcţie de curajul şi antrenamentul nostru, de disciplina şi tăria noastră morală, de iscusinţa cu care mânuim armele şi de viclenia tactică.

9:3. Noi deprindem aceste calităţi necesare şi esenţiale de la instructorii noştri de război, cu toate că aceştia nu ne învaţă unele lucruri care s-ar cuveni, iar războaiele nu se câştigă numai cu armamentul material. Un războinic voinic mai are nevoie şi de alte lucruri pentru a-şi completa pregătirea, aşa că instrucţiunile care urmează au în vedere tocmai această necesitate.

9:4. Există patru coduri după care să ne ghidăm viaţa, fiecare dintre ele fiind potrivit în anumite împrejurări. Acestea sunt: codul războinicului, codul cetăţeanului, codul rudei şi codul individului. Există şi codul femeilor, însă acesta este doar pentru ele şi este susţinut de toţi bărbaţii adevăraţi.

9:5. Dintre toţi bărbaţii, cel mai important este războinicul sângeros, fiindcă numai el este apărătorul lucrurilor pe care oamenii le preţuiesc, indiferent care sunt acelea. Nimeni nu poate avea şi păstra vreo convingere la care ţine sau vreun bun de valoare decât dacă va avea în mâna dreaptă o armă ascuţită, iar în mâna stângă un scut protector. Căci un astfel de om este legat printr-un lucru mai valoros decât oricare altul, şi anume sângele care pulsează în el şi care-l ţine în viaţă.

9:6. Fiecare luptător aprig este un fiu iubitor şi plin de compasiune al unei mame, iar pregătirea lui de război începe din braţele ei protectoare. Ea nu îl neglijează niciodată şi grija ei este aceea de a-l vedea mulţumit. O mamă nervoasă transmite nervozitatea prin laptele de la sân; ea îl lipseşte pe copilul ei de hrana esenţială a unui războinic. Pe măsură ce creşte şi nu mai stă în braţele sale, ea trebuie să-l vadă în micuţul copil-bărbat pe războinicul sângeros al anilor glorioşi care vor veni. Nu trebuie să-l alinte; trebuie să-l înveţe să aibă încredere în el însuşi atunci când face primii paşi şovăitori. Şi trebuie să ţină minte că în primele rânduri ale oştirii fiecare bărbat este susţinut sau trădat de mama lui, în funcţie de felul în care l-a crescut în primii ani de viaţă.

9:7. Copilul-bărbat care pune tot felul de întrebări va deveni un tânăr neliniştit, iar temelia maturităţii sale depline va fi stabilă sau nu. Tânărul poartă arme, iar când va ajunge să verse sânge în bătălie va deveni bărbat. Bărbatul (adevărat) nu este doar curajos, ci are şi calităţi de erou, deoarece şi bărbaţii josnici sunt curajoşi. El are trupul bine făcut, este demn, iar ochiul şi mâna lui sunt sigure. Este dintr-o bucată, are privirea ageră şi chipul serios; când stă pe loc este nemişcat, iar dacă se deplasează, păşeşte în aşa fel încât parcă ar vrea să arate tuturor că

© Biblioteca Spirituală

stăpâneşte măiestria mersului.

9:8. Fiecare mişcare este făcută cu intenţie; vorbeşte rar, iar vocea îi este puternică şi gravă. Când râde, o face din toată inima, de răsună pereţii, însă râde rar; cel mai adesea zâmbeşte, deşi nu prea se grăbeşte în acest sens. Are un echipament de luptă pe măsura puterilor sale, iar atunci când este gata de acţiune îşi îmbracă trupul atât cât este necesar pentru a fi protejat.

9:9. Fiecare războinic pregătit de luptă trebuie să se străduiască să devină un maestru al folosirii armelor sale, antrenându-se singur, deşi pentru a obţine victoria este mai important să aibă un control deplin asupra lui însuşi în timpul bătăliei. Trupul lui este menţinut în echilibru de mintea care îl controlează şi care este pregătită pentru orice; el nu este prins niciodată dezechilibrat sau într-o poziţie incomodă. Însă deşi acest conflict este apogeul vieţii sale, el reprezintă doar o părticică condensată din aceasta, căci bătălia nu se pierde în timpul în care se desfăşoară; ea este decisă de pregătirile care se fac înainte.

9:10. Mulţi întreabă: „*Pentru ce luptă războinicul?*". Nu pentru bogăţia trecătoare şi pentru posesiunile împovărătoare, căci pe acestea aprigul războinic rareori le câştigă; şi cât de firave sunt aceste lucruri în comparaţie cu viaţa lui glorioasă! Nu pentru libertatea înşelătoare, fiindcă dintre toţi oamenii, cu excepţia sclavilor, el este cel mai puţin liber. Nu pentru zeii săi, căci dacă aceştia sunt puternici nu au nevoie de niciun apărător, iar dacă au înseamnă că sunt nevrednici să fie zei. Nu pentru mascarada de dreptate, deoarece un războinic disciplinat se supune fără să crâcnească, chiar dacă ordinul este nedrept. Nu pentru vreo cetate frumoasă sau pentru familia la care ţine, fiindcă atât de des acestea îl vor trăda.

9:11. Acesta a fost răspunsul pe care l-am primit şi eu de la Căpetenia de Război atunci când eram tânăr şi am întrebat, şi încă nu am găsit unul mai bun. Bărbatul luptă pentru că din firea lui el este un luptător, iar lucrul acesta este adevărat, deoarece numai prin luptă devine bărbat. Un bărbat căruia îi lipseşte spiritul de luptă va fi asemenea unei femei care evită să devină mamă. Aşa ceva ar fi împotriva tendinţelor omeneşti; însă bărbaţii adevăraţi nu îi dispreţuiesc pe aceştia, întrucât firea bărbaţilor şi a femeilor este diferită şi în viaţă este loc pentru toţi.

9:12. Războinicul este un bărbat care răspunde cu bucurie la cerinţele aspre ale maturităţii, aşa cum o mamă este o femeie care răspunde cu iubire la cerinţele maternităţii. Cei doi sunt la fel, căci ce este maternitatea pentru o femeie este şi războiul pentru bărbat. Fără maternitate, bărbaţii şi-ar pierde respectul pentru feminitate, şi fără război, femeile şi-ar pierde respectul pentru masculinitate.

9:13. Nu toate bătăliile sunt sângeroase; există şi altele la fel de aspre şi solicitante, iar războinicul sângeros care le ignoră şi nu se pregăteşte va fi greoi şi lipsit de echilibru. Există un război la fel de mortal, chiar dacă mai puţin evident, ca toate celelalte care se dau între regi şi popoare; acesta este războiul vieţii. Aici războinicul trebuie să înfrunte cel mai înverşunat vrăjmaş, care este el însuşi. În bătălia vieţii, bărbatul este cel care îşi înarmează vrăjmaşul şi îi trimite întăriri.

9:14. Prima regulă a războinicului este supunerea, de aceea fiecare războinic este un subordonat. Războinicul începător, neîncercat în bătălie, se subordonează tuturor acelora care au trecut printr-o vărsare de sânge. Fiind deosebit de tânăr şi plin de bună dispoziţie şi de energie, acesta este ca un animal sprinten ce trage de lesă şi se înghesuie să plece fără niciun fel de precauţie. El va căuta să-şi descarce energia printre tovarăşii de vârsta lui, căci în prezenţa bărbaţilor mai în vârstă trebuie să fie disciplinat şi să aibă respect.

9:15. Nu înseamnă că cineva este lipsit de bărbăţie dacă are respect pentru vârstă şi înţelepciune; de fapt, acest lucru arată că este disciplinat. Lipsa de respect pentru aceia care trebuie respectaţi indică un caracter slab, ceea ce reprezintă un cusur. Războinicii tineri şi plini de viaţă nu sunt nişte femei încăpăţânate sau nişte copii nestăpâniţi, ci ei sunt bărbaţi care îşi cunosc exact rangul. De aceea, războinicii tineri trebuie ţină întotdeauna cont de iscusinţa mai mare şi de înţelepciunea mai mare a superiorilor lor, cărora trebuie să le arate respectul cuvenit pentru rangul mai înalt pe care îl au.

© Biblioteca Spirituală

9:16. Nu este nevoie de precizări în privinţa codului disciplinar al războinicului, pentru că acesta este scris în inimile tuturor războinicilor adevăraţi şi el este o parte esenţială a echipamentului lor. Războinicul este protectorul tuturor femeilor, chiar şi al celor ce aparţin duşmanului său, şi el nu va viola sau maltrata nicio femeie şi niciun copil. A lovi o femeie în focul bătăliei sau a ataca un copil reprezintă acte lipsite de bărbăţie, iar cei ce fac asta sunt o ruşine pentru bărbaţii superiori. Cel care-i loveşte pe cei slabi şi necăjiţi, pe cei neînarmaţi sau neprotejaţi, nu va fi considerat a fi un bărbat adevărat.

9:17. Averea unui bărbat este stabilită în funcţie de curajul său, iar războinicii onorabili au o avere mare. Însă dacă slujesc numai pentru aur şi nu cu cele mai bune intenţii, dacă îi slujesc pe mercenarii cu o poziţie socială joasă, care îi manipulează, atunci şi ei vor fi nişte războinici josnici. Pacea va veni în lume doar atunci când războinicii se vor uni pentru a o impune. Acesta este visul urât al conducătorilor şi al oamenilor vicleni cu funcţii înalte.

9:18. Nimeni nu are de plătit vreo datorie faţă de viaţă dacă ucide într-un război drept, pentru ţinutul său natal, pentru hrana necesară sau pentru a-şi apăra familia. Şi nici dacă-l ucide pe bărbatul adulter care-i pângăreşte casa, căci va deveni un martir al căsătoriei în conformitate cu legile pământului. Însă cine ucide pentru câştig sau în mod viclean ori lovind pe la spate săvârşeşte o nelegiuire. Pentru adevăraţii bărbaţii, tot ce provoacă durere şi suferinţă, jefuirea şi uciderea celor necăjiţi sau lipsirea unui om în mod intenţionat şi nedrept de mijloacele de trai, astfel încât familia lui piere, reprezintă modalităţi de a ucide.

9:19. Iată învăţăturile care i s-au dat lui Golahan, din frăţia Sabiei Care Muşcă Amarnic: Indiferent cât de gravă este crima tovarăşului tău, el rămâne tovarăşul tău, şi chiar dacă va fi condamnat de lege, fă în aşa fel încât camaraderia care a existat să îi îmblânzească soarta, indiferent dacă nu merită. Dacă singurul lucru care s-a întâmplat este că tovarăşul tău nu a putut rezista în faţa unei ispite, să nu-l ocărăşti sau să-l părăseşti. Mai bine spuneţi în sinea ta, „Poate dacă eram în locul lui aş fi fost în aceeaşi barcă cu el”.

9:20. Cavalerul este un bărbat care îşi respectă îndatoririle; este bun şi loial şi respectă virtuţile unei doamne. El este un bărbat printre bărbaţi. Ferm, dar tăcut; vorbeşte puţin, însă ceea ce spune atârnă mai mult în balanţă decât revărsarea de cuvinte a altora. Prin urmare, îţi spun, trebuie să ai o inimă de cavaler, indiferent de armura pe care o porţi, căci aşa vei fi un bărbat mai bun decât unul care poartă o platoşă inexpugnabilă.

9:21. Un cavaler nu se lasă pradă melancoliei şi îndoielii de sine; dacă ai convingerea că eşti un cavaler destoinic al Comandantului Suprem, atunci ai un adevărat motiv de bucurie. Cavalerul este acela care acţionează când este nevoie, şi el nu uită că faptele bune pe care le face în exterior şi gândurile bune pe care le nutreşte în interior îl vor întări la vremea încercării.

9:22. Oamenii cu gura mare, de felul celor care le tratează pe doamne aşa cum le tratează şi pe femeile de rând, trebuie dispreţuiţi. Adevăratul cavaler le tratează aşa cum se cuvine. Un cavaler nu devine violent sau lăudăros atunci când a băut mied sau bere; el nu se clatină şi nu îşi pierde autocontrolul. Nu este certăreţ atunci când a băut, fiindcă lucrul acesta dă la iveală o inimă mică. Dacă slujeşti în mod demn şi eşti loial, să nu crezi că vei scăpa de ispite şi încercări. Vei deveni un adevărat cavaler doar atunci când vei birui aceste ispite şi încercări.

9:23. Aşa cum este apa pentru peşti şi aerul pentru păsări, la fel este teama pentru omul laş şi tristeţea pentru cel melancolic. Evită tovărăşia celor care te-ar putea corupe şi evită-i pe ipocriţi aşa cum trebuie evitat un ciumat. Ei se vor gudura pe lângă tine, însă acesta este un omagiu pe care slăbiciunea îl aduce puterii. Nu căuta laudele lor şi nu te aştepta ca viaţa să-ţi fie îmbelşugată datorită bunătăţii tale. Apa îl iubeşte şi pe cel care înoată şi pe cel care nu ştie să înoate.

9:24. Nu avea încredere în tine până când nu ai fost pus la încercare. Nu îţi judeca niciodată tovarăşul până când nu ai ajuns în situaţia lui. Nu-i băga niciodată în seamă pe cei ce vorbesc mieros, fiindcă aceştia te vor ispiti şi te vor prinde în plasele lor. Pleacă-ţi urechea la vorbele înţelepţilor şi la poveştile celor ce stăpânesc cuvintele; întotdeauna tu să transmiţi tradiţia, nu să o modifici.

9:25. Un cavaler este ferm şi niciodată nu se lasă pradă pasiunii, ca să fie târât de orice

© Biblioteca Spirituală

impuls hoinar, asemenea animalelor. El este apărătorul adevăratei iubiri şi ştie că omul tânjeşte după iubire deoarece aceasta iniţiază Sufletul într-o iubire mai înaltă, care în cele din urmă îl va uni pe om cu Dumnezeu. El cinsteşte idealurile adevăratei iubiri şi se fereşte de ispitele iubirii de ordin inferior, care se adresează impulsurilor primare.

9:26. Bărbatul cu idealuri cavalereşti aspiră doar la iubirea unei adevărate doamne. El o evită pe femeia disponibilă, care a fost jucăria bărbaţilor imorali şi care astfel reprezintă produsul final al unei utilizări neglijente, stângace şi egoiste. Bărbatul care îşi dă inima unei asemenea femei trebuie compătimit de către toţi bărbaţii adevăraţi, fiindcă acesta se bălăceşte într-o satisfacţie superficială.

9:27. Învaţă să fii atent la fiecare mişcare şi analizeaz-o aşa cum luptătorul cu sabia analizează fiecare lovitură. Acesta nu trimite un potop de lovituri la întâmplare, ci este atent să lovească mortal. Există unii luptători cu sabia care împung şi alţii care lovesc, şi fiecare trebuie să fie un maestru al tehnicii sale, căci a fi iscusit înseamnă a trăi. Cel ce-şi păstrează sângele rece şi rămâne calm în mijlocul loviturilor şi împunsăturilor care se dau într-o bătălie este un stăpân al bărbaţilor.

9:28. Tânărul cavaler intră în luptă zicând: „Fie să mor ca un adevărat cavaler", însă căpetenia spune că o asemenea dorinţă este greşită, fiindcă dorinţa ta trebuie să fie mai degrabă aceea de a trăi ca un adevărat cavaler, de unde decurge în mod firesc faptul că vei şi muri la fel. Doar cavalerul de ordin inferior îşi doreşte să moară pentru o cauză, deoarece bărbaţii superiori consideră că vrăjmaşul este acela care trebuie să moară pentru cauza lui.

9:29. Cavalerul trebuie să înveţe înţelepciunea celor înţelepţi şi să o imprime pe tăbliţele inimii sale, nu să o ţină pe limbă şi să pălăvrăgească despre ea. El trebuie să cunoască diferenţa dintre omul indolent şi omul precaut. Diferenţa constă în felul în care aceştia folosesc intervalul de timp dintre momentul când acţiunea a devenit necesară şi cel în care o duc la îndeplinire. Unul foloseşte acest interval pentru a-şi planifica acţiunea şi pentru a-şi cântări punctele forte şi slăbiciunile. Celălalt, pentru că este delăsător, va amâna acţiunea până când va fi forţat să o ducă la îndeplinire, şi de aceea va fi prins nepregătit.

9:30. Un bărbat care nu băuse nimic a plecat dintr-un târg către casa lui, care se afla la câteva mile distanţă, şi pe drum s-a întâlnit cu un om beat; ca să fie mai în siguranţă, au călătorit împreună. Trecând printr-o pădure, au fost pândiţi, atacaţi şi jefuiţi. În acel oraş era un negustor ambulant, care la următorul târg care s-a organizat l-a văzut pe beţiv şi l-a întrebat dacă drumul pe care au mers el şi cu omul treaz este sigur. Omul l-a asigurat că nu există niciun pericol. Când negustorul l-a descusut în legătură cu tăieturile şi vânătăile pe care le avea, beţivul nu a putut spune altceva decât că le căpătase probabil atunci când fusese beat şi neputincios.

9:31. Când negustorul i-a pus aceeaşi întrebare omului care nu băuse, acela l-a avertizat în legătură cu tâlharii şi l-a sfătuit să meargă în compania unor bărbaţi înarmaţi. Aşa este şi cu aceia care călătoresc pe drumul vieţii. Căci avem de-a face cu două categorii de sfătuitori de la care putem obţine povaţă. Unii, asemenea beţivului, ne vor spune că viaţa este plină de lucruri plăcute şi că nu există niciun fel de pericole de-a lungul drumului. Alţii, ne vor preveni în legătură cu pericolele şi capcanele existente şi ne vor îndemna să călătorim bine înarmaţi cu chibzuinţă, discernământ şi virtute.

9:32. Să ai mereu inima caldă şi plină de compasiune. Aşa cum apa îngheţată nu poate curăţa trupul, nici inima îngheţată nu poate spăla petele de murdărie ale sufletului. Bărbatul cu spirit de cavaler preţuieşte cel mai mult onoarea, căci aceasta îl face să fie asemenea unui om bogat. Onoarea poate fi o calitate a omului sărac, deoarece acesta nu depinde de bogăţii sau funcţii.

9:33. Pământul este o livadă de meri cu fructe plăcute la privit, pe care le poţi mirosi de departe, însă în miezul acestor fructe se află viermii amărăciunii şi degradării. Însă livada este bună şi ştie că scopul ei este acela de a da roade. Oamenii nu-şi dezvoltă sufletul pe câmpurile cu haşiş ale vieţii contemplative a pustnicului. Aceasta este o evadare pentru cei slabi şi fricoşi, care vor să scape de solicitările vieţii. Aceia care caută calea uşoară se vor îneca într-o mare de fericire neproductivă.

© Biblioteca Spirituală

9:34. Tu poţi să te rogi, „Dumnezeule, ajută-mă”, doar dacă ţi-ai irosit şi ultima fărâmă de putere, fiindcă El nu i-a pus pe oameni pe Pământ ca să se joace, ci ca să muncească. Datoria, obligaţia şi responsabilitatea sunt acelea care îi făuresc pe oameni, însă acolo unde există oameni inferiori, ele sunt desconsiderate. Să cauţi întotdeauna să îţi depăşeşti limitele, căci dacă crezi că un lucru este imposibil, atunci chiar tu l-ai făcut să fie aşa.

9:35. Conştiinţa este ochiul lui Dumnezeu din om, iar omul chibzuit nu se uită la niciun lucru nevrednic, nesănătos sau neomenesc. El este mereu circumspect atunci când vorbeşte, fiindcă cei din jur sunt capabili să-şi amintească cuvintele rostite la repezeală. Dacă Pământul ar fi lipsit de rău, atunci cum am putea să ştim ce este binele şi cum am putea să facem deosebirea între cel slab şi cel puternic? Cum am putea să ştim cu ce trebuie să luptăm pentru a progresa?

9:36. Eu sunt un om care a scris multe lucruri importante şi am copiat cu fidelitate ceea ce mi s-a dat. Dar, din păcate, eforturile mele m-au pus la pământ; claritatea gândirii mele m-a ruinat. Am trăit într-o generaţie care-şi bate joc de adevăr şi care nu poate suporta tensiunea căutării. O generaţie care ridiculizează lucrurile simple şi caută doar plăcerile deşarte.

9:37. Toţi oamenii se tem de o minte care vede mai clar decât a lor, de aceea, ca să se protejeze, o distrug. Toţi oamenii inferiori se tem de adevăr, fiindcă el îi dezbracă şi le dezăluie goliciunea pentru a fi batjocorită şi disprețuită. A gândi înseamnă a fi înţeles greşit de către cei ce nu gândesc. A da glas unor gânduri noi înseamnă a te expune persecuţiilor. A avea viziuni despre lucrurile superioare înseamnă a-ţi atrage ura celor care nu au viziuni, iar a făuri lucruri noi înseamnă a te expune batjocurii celor lipsiţi de minte.

CAPITOLUL X - ÎNVĂŢĂTURA OAMENILOR LUI MAY

10:1. Acestea sunt nişte cuvinte de înţelepciune care au fost spuse cu bucurie; ele reprezintă învăţăturile celor veniţi de dincolo de marea cea îngustă. Aceştia au plecat de la Durain şi au fost copiii lui Dardanos, cel care a pus pentru prima dată hamul unui cal. Fiul său a fost Kostain, care s-a căsătorit cu Lengilwin, din neamul celor cu fruntea înaltă.

10:2. Învăţăturile au dat la iveală lucruri ciudate, însă acestea erau cunoştinţele de atunci ale ţinutului; ele s-au dovedit a fi utile atunci când au fost interpretate de înţelepţi. În vremurile de altădată, acestea nu erau consemnate în scris, fiindcă lucrurile încredinţate lemnului pieritor şi-au pierdut puterea, aşa încât cunoaşterea s-a transmis din gură în gură.

10:3. Fiecare gând, indiferent dacă este bun sau rău, se imprimă în Spiritul care stă în Umbră. Fiecare urmă a răului denaturează şi desfigurează Forma Spirituală. Fiecare urmă a binelui reprezintă o forţă ce înfrumuseţează Forma Spirituală, care astfel va avea parte de bucurie şi mulţumire.

10:4. Există şapte năpaste ce afectează Spiritul, şi anume: josnicia, furtul, ipocrizia, desfrânarea, laşitatea, dorinţa şi invidia. Pământul acesta învelit în ocean şi acoperit cu o mantie de aer este şcoala în care omul conceput după asemănarea lui Dumnezeu îşi joacă rolul de învăţăcel.

10:5. Lumea naturală este aceea care continuă impulsul creator şi îl face să se dezvolte. Supranaturalul este acea parte a naturalului care încă nu este înţeleasă de oameni.

Dumnezeul Măreţ Aflat Mai Presus De Toate este o Fiinţă alcătuită din toate acele suflete ale oamenilor, care s-au desprins din divinitate. Căci este scris că în vremurile de altădată Dumnezeu a murit în efortul creaţiei, însă un Nou Dumnezeu este pe cale de a se naşte. Întreaga creaţie şi întreaga viaţă, în forma în care se manifestă ele, reprezintă transformarea Dumnezeului Vechi într-un Dumnezeu Nou.

10:6. În cărţile care conţin cuvintele Oamenilor lui May mai este scris şi faptul că nimic nu se poate crea de la sine, adică să apară din nimic. Toate lucrurile sunt precedate de ceva din care se nasc. Aceasta este legea; ea ne învaţă că există un Dumnezeu şi că doar acest Dumnezeu nu a fost precedat de nimic. Acel ceva care nu a fost precedat de nimic este Dumnezeu. Oamenii lui May au argumentat existenţa lui Dumnezeu aducând ca dovadă starea naturală a lucrurilor.

10:7. Există şapte valori absolute, şi anume: Iubirea, Adevărul, Frumuseţea, Înţelepciunea,

© Biblioteca Spirituală

Bunătatea, Creativitatea şi Dreptatea.

10:8. Animalul, care nu are Suflet, trăieşte doar de la o zi la alta, şi chiar dacă ar trăi o mie de ani, tot nu i s-ar părea ceva neobişnuit. Însă dacă omul ar trăi atât de mult, s-ar plictisi amarnic; nimic nu i-ar mai face plăcere; i-ar fi groază de viitor şi ar urî prezentul.

10:9. Dacă omul ar fi doar o fiinţă muritoare care se luptă pentru supravieţuire, atunci cum se explică faptul că el are obligaţii morale, că este milos şi generos, că are idealuri şi aspiraţii? Ce alte creaturi manifestă toate aceste lucruri? Pot fi aceste calităţi produsul vieţii pământeşti? Oare aspectele cele mai înalte ale loialităţii, iubirea plină de devotament şi nobila abnegaţie nu sunt altceva decât nişte deşeuri ale evoluţiei?

10:10. Sufletul este suprem. El trebuie să fie stăpânul propriilor forţe şi să nu permită niciodată să fie condus de simţuri, căci rolul lor este să îl slujească. Scopul constrângerilor morale şi al disciplinei impuse de religie este acela de a-l face să devină stăpân, la fel cum disciplinarea trupului şi îngrijirea lui promovează o existenţă fizică sănătoasă.

10:11. Sufletul este trezit de iubire, de fericire şi de tristeţe. Sufletul acţionează asupra trupului, însă trupul nu acţionează asupra sufletului, căci mintea porunceşte materiei. Sufletul care se trezeşte şi devine conştient de sine însuşi va deveni una cu legea şi nu va mai fi robul circumstanţelor exterioare, ci moştenitorul adevărului. El va fi capabil să se ridice deasupra iluziilor şi incertitudinilor inerente materiei.

10:12. Ultima parte a fost rescrisă şi reconstruită, însă păstrează sensul original. Iniţial, în această carte au fost peste optsprezece mii de cuvinte.

© Biblioteca Spirituală